243.

Vládní nařízení ze dne 27. září 1939

o připuštění osob a vozidel k dopravě na silnicích (řád o připuštění k silniční dopravě — ř. p. s. d.).

Obsah:

A. OSOBY.

I. Účast na dopravě všeobecně.

§ 1. Základní pravidlo o připuštění.
§ 2. Podmínečné připuštění.
§ 3. Obmezení nebo odnětí připuštění.

II. Řízení motorových vozidel.

§ 4. Povinnost míti povolení a průkaz k řízení motorových vozidel.
§ 5. Rozdělení řidičských průkazů.
§ 6. Výcvikové jízdy před dosažením řidičského povolení.
§ 7. Nejnižší věk řidičů motorových vozidel.
§ 8. Žádost o udělení řidičského povolení.
§ 9. Vyšetření způsobilosti žadatelovy úřadem.
§ 10. Vyhotovení řidičského průkazu.
§ 11. Zkouška žadatelovy způsobilosti úředním zkušebním komisařem.
§ 12. Podmínečné udělení řidičského povolení.
§ 13. Účast „Sběrny zpráv o řidičích motorových vozidel".
§ 14. Zvláštní ustanovení o řízení motorových vozidel ve veřejné službě.
§ 15. Zvláštní ustanovení pro majitele cizozemského řidičského povolení.

B. VOZIDLA.

I. Připuštění vozidel k jízdě všeobecně.

§ 16. Základní pravidlo o připuštění k jízdě.
§ 17. Obmezení nebo odnětí připuštění k jízdě.

II. Připouštěcí řízení pro motorová vozidla a jejich vlečné vozy.

§ 18. Potřeba připuštění.
§ 19. Udělení a platnost povolení k provozu.
§ 20. Všeobecné povolení k provozu pro typy.
§ 21. Povolení k provozu pro jednotlivá vozidla.
§ 22. Povolení k provozu pro části motorového vozidla.
§ 23. Přidělení úředních poznávacích značek pro motorová vozidla a připouštěcích značek pro vlečné vozy.
§ 24. Vyhotovení jízdního průkazu motorového vozidla nebo jízdního průkazu vlečného vozu.
§ 25. Projednávání typových osvědčení motorových vozidel nebo typových osvědčení vlečných vozů u povolovacích úřadů.
§ 26. Vedení kartotéky.
§ 27. Ohlašovací povinnosti vlastníků a držitelů motorových vozidel nebo vlečných vozů.
§ 28. Jízdy při zkoušení vozidla, zkušební jízdy, jízdy za účelem převozu.
§ 29. Dozor na motorová vozidla a vlečné vozy.

III. Předpisy o stavbě a provozu.

1. Všeobecné předpisy.

§ 30. Vlastnosti vozidel.
§ 31. Odpovědnost za provoz vozidla.

2. Motorová vozidla a jejich vlečné vozy.

§ 32. Obrys a rozměry motorových vozidel.
§ 33. Světlý prostor mezi vozidlem a jízdní drahou.
§ 34. Tlak náprav a celková váha, tlak nosných kladek u vozidel hnaných řetězovými pásy.
§ 35. Rozvor náprav.
§ 36. Obruče a běžné plochy.
§ 37. Sněhové řetězy.
§ 38. Řízení.
§ 39. Zpětný chod.
§ 40. Ochranná skleněná stěna před řidičem a stirač.
§ 41. Brzdy.
§ 42. Celková váha vlečných vozů.
§ 43. Tažné zařízení.
§ 44. Označení vozidel vlekoucích vlečné vozy.
§ 45. Nádrže pohonných látek.
§ 46. Potrubí pro palivo.
§ 47. Tlumič výfuku a výfuková trouba.
§ 48. Parní kotle a generátory na plyn.
§ 49. Hluk vznikající jízdou.
§ 50. Osvětlení jízdní dráhy.
§ 51. Boční svitidla.
§ 52. Dodatkové světlomety.
§ 53. Koncová znamení a brzdové světlo.
§ 54. Ukazovatel směru.
§ 55. Zvukové výstražné přístroje.
§ 56. Zařízení umožňující řidiči viděti nazad.
§ 57. Počitač kilometrů a měřič rychlosti.
§ 58. Štítky pro označení rychlosti.
§ 59. Tovární štítky na vozidlech.
§ 60. Úřední poznávací značky motorových vozidel.
§ 61. Označení o připuštění a tovární štítky na vlečných vozech.
§ 62. Zvláštní předpisy o motorových vozidlech, hnaných elektřinou.

3. Ostatní silniční vozidla.

§ 63. Použití předpisů pro motorová vozidla a jiných nařízení.
§ 64. Řídicí zařízení a potahy.
§ 65. Brzdy.
§ 66. Zpětné zrcátko.
§ 67. Osvětlení jízdních kol.

IV. Malá motorová kola.

§ 67a.

C. ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 68. Příslušnost.
§ 69. Rozsah platnosti.
§ 70. Výjimky.
§ 71. Trestní ustanovení.
§ 72. Nabytí účinnosti a přechodná ustanovení.
§ 73. Provedení.

Vláda Protektorátu Čechy a Morava nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

A. OSOBY.

I. Účast na dopravě všeobecně.

§ 1.

Základní pravidlo o připuštění.

K dopravě na veřejných silnicích je připuštěn každý, pokud není předepsáno povolení pro připuštění k jednotlivým druhům dopravy. Silnicemi jsou všechny plochy, určené pro silniční dopravu nebo pro jednotlivé druhy silniční dopravy.

§ 2.

Podmínečné připuštění.

(1) Kdo pro tělesné nebo duševní vady se nemůže v dopravě bezpečně pohybovati, smí se na dopravě zúčastniti, jestliže je vhodným způsobem — pokud jde o řízení vozidel, je-li to nutné, zařízeními na nich — učiněno opatření, aby neohrožoval jiné. Učiniti opatření jest povinen účastník dopravy nebo ten, kdo je za něho odpověden, na př. je oprávněn jej vychovávati.

(2) Jak vhodným způsobem jest učiniti opatření, řídí se podle okolností; může to býti náhrada chybějících končetin umělými údy, doprovod člověkem nebo slepeckým psem, též nošení odznaků. Osoby s tělesnou vadou mohou svou vadu vyznačiti žlutými náramenními páskami na obou pažích nebo jinými vhodnými, zřetelně viditelnými žlutými odznaky s třemi černými body; odznaky označí místní policejní úřad razítkem. Žlutá plocha musí míti nejméně 125 milimetrů ve čtverci, průměr černých bodů, jež jest na páskách nebo jiných odznacích seskupiti do trojúhelníku, musí býti 50 milimetrů. Na vozidlech nesmějí býti odznaky připevňovány.

§ 3.

Obmezení nebo odnětí připuštění.

(1) Ukáže-li se, že někdo je nezpůsobilý k řízení vozidel nebo zvířat, může mu správní úřad zapověděti jich řízení nebo uložiti mu potřebné podmínky. Může mu odníti řidičské povolení a stanoviti podmínky pro opětné udělení. K vyzkoušení tělesné nebo duševní způsobilosti může nařiditi předložení vysvědčení úředního nebo odborného lékaře nebo dobrého zdání úředního zkušebního komisaře; účelem lékařského vyšetření jest podati dobré zdání o všeobecné tělesné a duševní způsobilosti, nepožaduje-li správní úřad dobré zdání o určité vlastnosti (na př. o zraku nebo o sluchu).

(2) Nezpůsobilým k řízení vozidel nebo zvířat je obzvláště, kdo se zúčastnil dopravy jsa pod značným vlivem lihovin nebo omamných jedů, anebo jinak vážně se provinil proti dopravně-právním předpisům nebo jiným trestním zákonům.

II. Řízení motorových vozidel.

§ 4.

Povinnost míti povolení a průkaz k řízení motorových vozidel.

(1) Kdo chce říditi na veřejných silnicích motorové vozidlo (motoricky poháněné, na koleje nevázané, po zemi se pohybující vozidlo), potřebuje povolení správního úřadu (řidičské povolení).

(2) Řidičské povolení jest prokázati úředním osvědčením (řidičským průkazem). Řidičský průkaz jest při řízení motorových vozidel míti u sebe a na požádání jej vydati příslušným orgánům k přezkoušení.

§ 5.

Rozdělení řidičských průkazů.

(1) Řidičské povolení se uděluje pro každý druh pohonu (elektromotor, spalovací motor, parní stroj nebo jiný) v těchto třídách:

Třída 1: motorová kola (dvoukolky, také s přívěsným vozem) s obsahem válců přes 250 cm³;

třída 2: motorová vozidla, také se sedlovým vlečným vozem, jejichž vlastní váha (včetně váhy jednoho sedlového vlečného vozu) přesahuje 3.5 tuny, a vlaky o více než třech nápravách bez ohledu na třídu tažného vozidla;

třída 3: všechna motorová vozidla, která nenáležejí třídě 1, 2 nebo 4;

třída 4: motorová vozidla s obsahem válců až 250 cm³ a motorová vozidla s největší rychlostí ne vyšší než 20 km za hodinu.

Povolení může býti obmezeno na jednotlivé druhy vozidel těchto tříd.

(2) Řidičský průkaz třídy 2 opravňuje k řízení motorových vozidel třídy 3, řidičské průkazy tříd 1, 2 a 3 opravňují k řízení vozidel třídy 4. Při odvleku motorového vozidla stačí řidičský průkaz pro třídu vlekoucího vozidla.

§ 6.

Výcvikové jízdy před dosažením řidičského povolení.

Kdo ještě nedostal řidičské povolení, smí říditi na veřejných silnicích motorová vozidla, pro něž je třeba řidičského průkazu, jestliže na něho dozírá osoba k výcviku oprávněná, která je při tom odpovědna za řízení vozidla.

§ 7.

Nejnižší věk řidičů motorových vozidel.

Před dosažením šestnáctého roku věku nesmí nikdo říditi motorová vozidla jakéhokoli druhu, před dosažením osmnáctého roku věku motorová vozidla tříd 1, 2 nebo 3; výjimky může připustiti správní úřad se souhlasem zákonného zástupce.

§ 8.

Žádost o udělení řidičského povolení.

Žádost o udělení řidičského povolení jest podati u správního úřadu; připojiti jest úřední průkaz o místě a dni narození žadatele a jeho fotografii (obraz poprsí ve velikosti 52 × 74 mm).

§ 9.

Vyšetření způsobilosti žadatelovy úřadem.

Správní úřad vyšetří, není-li pochybností o způsobilosti žadatelově k řízení motorových vozidel (na př. pro těžká nebo opětovná provinění proti trestním zákonům, sklon k pijáctví, k chorobnému užívání omamných jedů nebo k výtržnostem, zejména k surovostem, dále pochybnosti o tělesné nebo duševní způsobilosti). Žádá-li se o řidičský průkaz třídy 4, přezkouší mimo to správní úřad nebo jiný úřad nebo orgán jím pověřený, má-li žadatel postačující znalosti dopravních předpisů směrodatných pro řidiče motorového vozidla.

§ 10.

Vyhotovení řidičského průkazu.

(1) Žádá-li se o řidičský průkaz třídy 4, správní úřad jej vydá, není-li pochyb o způsobilosti žadatelově; žádost o udělení řidičského průkazu tříd 1, 2 nebo 3 zašle úřednímu zkušebnímu komisaři ke zkoušce žadatelovy způsobilosti k řízení motorových vozidel. Připojiti jest připravený řidičský průkaz, který budiž zkušebním komisařem vydán žadateli, obstojí-li při zkoušce; vydání poznamená zkušební komisař na řidičském průkazu a s uvedením data oznámí správnímu úřadu. Má-li již žadatel řidičský průkaz pro jinou třídu nebo jiný druh pohonu, nevyhotoví se nový průkaz, nýbrž rozšíření řidičského povolení se v dosavadním průkazu poznamená.

(2) Před odesláním zkušebnímu komisaři zapíše správní úřad připravené jím řidičské průkazy do seznamu, jehož běžné číslo poznamená v řidičském průkaze. O vydaných řidičských průkazech vede kromě toho správní úřad kartotéku, kterou jest uspořádati podle počátečních písmen jmen majitelů řidičských průkazů.

§ 11.

Zkouška žadatelovy způsobilosti úředním zkušebním komisařem.

(1) Úřední zkušební komisař určí čas a místo zkoušky. Zkoušenec dodá pro zkoušku motorové vozidlo téhož druhu pohonu a téže třídy, pro které má býti jeho způsobilost prokázána. Vozidlo musí míti místa k sezení, postačující pro zkušebního komisaře, učitele a zkoušence; to neplatí u vozidel třídy 1, jakož i tehdy, jestliže má býti uděleno řidičské povolení jen pro vozidla tříd 2 nebo 3, která nemají více než dvě sedadla (na př. jen pro traktory).

(2) Zkouškou se zkušební komisař přesvědčí, zdali zkoušenec má postačující znalosti zákonných a policejních předpisů, směrodatných pro řidiče motorového vozidla, a technické znalosti, potřebné k bezpečnému řízení motorového vozidla v jízdě, a zdali je způsobilý k jich praktickému použití. Neobstál-li uchazeč při zkoušce, smí ji opakovati, prokáže-li, že se v mezidobí podrobil důkladnému učení nebo splnil jiné podmínky, správním úřadem mu uložené. Zkouška nesmí býti opakována před uplynutím přiměřené doby (zpravidla ne méně než jednoho měsíce).

(3) Zjistí-li zkušební komisař skutečnosti, které v něm vzbuzují důvodné pochybnosti o tělesné nebo duševní způsobilosti zkoušencově (zejména o jeho zraku nebo sluchu, tělesné pohyblivosti, nervovém stavu), oznámí to správnímu úřadu, aby tento mohl nařídit lékařské vyšetření.

(4) Zkušební komisaři vedou o zkoušencích a výsledcích zkoušky seznam. Po zkoušce buď žádost s uvedením běžného čísla seznamu a se sdělením výsledku zkoušky zaslána zpět správnímu úřadu.

§ 12.

Podmínečné udělení řidičského povolení.

(1) Zjistí-li se skutečnosti, které odůvodňují pochyby o tělesné nebo duševní způsobilosti uchazečově, může správní úřad požadovati předložení vysvědčení úředního nebo odborného lékaře nebo znalce.

(2) Zjistí-li správní úřad nebo plyne-li ze zprávy zkušebního komisaře nebo z lékařského vysvědčení, že žadatel je k řízení motorových vozidel podmínečně způsobilý, může správní úřad uděliti řidičské povolení pod potřebnými podmínkami; obzvláště může povolení omeziti na určitý druh vozidla nebo na určité vozidlo se zvláštními zařízeními, jež je v řidičském průkazu přesně vyznačiti, jakož i nařiditi dodatečné vyšetření majitele řidičského povolení po určitých lhůtách.

§ 13.

Účast „Sběrny zpráv o řidičích motorových vozidel".

(1) Každé odepření řidičského povolení, jeho odnětí, zákaz řízení motorového vozidla a odvolání některého z těchto opatření oznámí správní úřady bezodkladně „Sběrně zpráv o řidičích motorových vozidel" u policejního ředitelství v Praze s krátkým odůvodněním.

(2) Před udělením řidičského povolení, před rozšířením na jiný druh pohonu nebo jinou třídu nebo před druhým vyhotovením řidičského průkazu dotáže se správní úřad „Sběrny zpráv o řidičích motorových vozidel" u policejního ředitelství v Praze, je-li tam známo o žadateli něco závadného. Dotaz může býti učiněn na přání žadatelovo a na jeho útraty telegraficky. U majitelů cizozemského řidičského povolení lze od dotazu upustiti.

§ 14.

Zvláštní ustanovení o řízení motorových vozidel ve veřejné službě.

(1) Povolení k řízení motorových vozidel vládního vojska, bezpečnostních orgánů, Protektorátní pošty Čech a Moravy a Protektorátních drah Čech a Moravy, které udělují jejich služební místa, neomezuje se na služební vozidla; platí jen pro dobu služebního poměru; to jest na řidičském průkaze poznamenati. Řidičský průkaz bude vystaven po zkoušce způsobilosti k řízení, při níž spolupůsobí úřední zkušební komisař (§§ 10 a 11). Při ukončení služebního poměru nebo při ukončení použití jako řidiče motorového vozidla jest řidičský průkaz odníti; na žádost buď majiteli potvrzeno, pro jaký druh pohonu a pro jakou třídu motorových vozidel mu bylo povolení uděleno. Na podkladě tohoto potvrzení o dřívějším zvláštním řidičském povolení udělí správní úřad na žádost všeobecné řidičské povolení pro přiměřený druh pohonu a přiměřenou třídu motorových vozidel — a to do pěti let po vystoupení ze služby řidiče motorového vozidla bez opětné zkoušky způsobilosti — není-li skutečností, z nichž je zřejmo, že žadatel je pro příště k řízení motorových vozidel neschopný nebo nezpůsobilý.

(2) Odstavec 1 platí též pro brannou moc, policii, Říšskou poštu, Říšskou dráhu, jakož i pro pohotovostní oddíly SS a strážní sbory SS, avšak s výjimkou věty druhé a třetí.

§ 15.

Zvláštní ustanovení pro majitele cizozemského řidičského povolení.

Majiteli cizozemského řidičského povolení lze uděliti tuzemské řidičské povolení pro přiměřený druh pohonu a přiměřenou třídu motorových vozidel, jestliže zkouškou u úředního zkušebního komisaře nebo u správního úřadu prokáže postačující znalosti tuzemských dopravních předpisů a jinak není pochybností o jeho způsobilosti.

B. VOZIDLA.

I. Připuštění vozidel k jízdě všeobecně.

§ 16.

Základní pravidlo o připuštění k jízdě.

K jízdě na veřejných silnicích jsou připuštěna všechna vozidla, která vyhovují předpisům tohoto nařízení a vládního nařízení ze dne 27. září 1939, č. 242 Sb., o chování v silniční dopravě (dopravního řádu silničního), pokud pro připuštění k jízdě jednotlivých druhů vozidel není předepsáno povolovací řízení.

§ 17.

Obmezení nebo odnětí připuštění k jízdě.

Prokáže-li se, že vozidlo nevyhovuje předpisům, může správní úřad určiti vlastníku nebo držiteli přiměřenou lhůtu k odstranění závad a v případě potřeby zakázati nebo omeziti provoz vozidla ve veřejné dopravě a může nařiditi úřední prohlídku nebo předvedení vo-

zidla. Byl-li zakázán provoz vozidel, která byla připuštěna k jízdě vydáním průkazu o povolení, budiž tento průkaz vrácen; u motorových vozidel budiž odstraněno razítko z poznávací značky.

II. Připouštěcí řízení pro motorová vozidla a jejich vlečné vozy.

§ 18.

Potřeba připuštění.

(1) Motorová vozidla a jejich vlečné vozy (vozy určené svou konstrukcí k tomu, aby byly vlečeny za motorovými vozidly) smějí býti dány do provozu na veřejných silnicích jen tehdy, byly-li správním úřadem (povolovací úřad) k provozu připuštěny udělením povolení k provozu a přidělením úřední poznávací značky pro motorová vozidla nebo připouštěcí značky pro vlečné vozy.

(2) Z předpisů o připouštěcím řízení jsou vyňaty:

1. automobilní pracovní stroje (motorová vozidla, která svou konstrukcí a podle svých zvláštních zařízení, s vozidlem pevně spojených, jsou určena a způsobilá k výkonu nějaké práce, nikoliv k přepravě osob nebo zboží), náležející k některému druhu takových vozidel, určenému ministerstvem veřejných prací. Řidič takového vozidla musí míti u sebe osvědčení povolovacího úřadu, že vozidlo vyhovuje předpisům tohoto nařízení; povolovací úřad může si opatřiti posudek zkušebního komisaře o tom, zda povaha vozidla odpovídá předpisům. Vozidla o nejvyšší rychlosti přes 20 km v hodině musí býti opatřena poznávací značkou podle ustanovení § 23, odst. 2 a 3 a § 60;

2. motorem hnané vozíky pro nemocné;

3. vlečné vozy v podnicích zemědělských a lesních, které jsou zařízeny pro střídavý pohon potahem nebo traktory.

K žádosti mohou i pro taková vozidla býti vystavena typová osvědčení motorových vozidel nebo typová osvědčení vlečných vozů (srov. § 20, odst. 3 a § 21); o nich musí pak býti jednáno v obvyklém připouštěcím řízení.

§ 19.

Udělení a platnost povolení k provozu.

(1) Povolení k provozu jest uděliti, vyhovuje-li vozidlo podle posudku zkušebního komisaře předpisům tohoto nařízení a předpisům vydaným k jeho provedení.

(2) Povolení k provozu zůstává, není-li výslovně odňato, platným až do konečného vzetí vozidla z provozu, pokud nebyly změněny části tohoto vozidla, jejichž vlastnosti jsou předepsány nebo jejichž provoz může způsobiti ohrožení ostatních účastníků dopravy. Po takových změnách musí vlastník vozidla žádati o nové povolení k provozu; úřad opatří si posudek úředního zkušebního komisaře o tom, že stav vozidla odpovídá předpisům, nebylo-li pro namontované nebo vmontované části uděleno jednotlivě zvláštní povolení, jehož platnost není odvislá od schválení (§ 22).

§ 20.

Všeobecné povolení k provozu pro typy.

(1) Pro vozidla vyráběná v seriích může býti povolení k provozu uděleno všeobecně (průkazem o způsobilosti typu) výrobci po vyzkoušení provedeném na jeho náklad, poskytuje-li záruku, že bude spolehlivě vykonávati oprávnění (odstavec 3) propůjčená průkazem o způsobilosti typu; zúčastnilo-li se na zhotovení typu vozidla několik osob, může jim průkaz o způsobilosti typu býti udělen společně; pro vozidla zhotovená v cizině může všeobecné povolení k provozu býti uděleno obchodníkovi, který prokáže svoje oprávnění k jejich výhradnému prodeji v tuzemsku.

(2) Žádost o udělení všeobecného povolení k provozu jest podati u zemského úřadu v Praze, který o ní rozhodne. Zemský úřad určí, jaké doklady jest k žádosti připojiti.

(3) Majitel průkazu o způsobilosti typu pro motorová vozidla má pro každé vozidlo odpovídající typu vyplniti typové osvědčení motorového vozidla nebo typové osvědčení vlečného vozu (§ 25). Tiskopisy pro tato osvědčení jsou vydávány tiskárnou Protektorátu Čechy a Morava v Praze za podmínek stanovených ministerstvem veřejných prací v dohodě s ministerstvem vnitra. V osvědčení buďtež údaje o vozidle zapsány majitelem průkazu o způsobilosti typu, nebo je-li zúčastněno několik výrobců, každým z nich pro části jím vyrobené, pokud nepřevezme vyplnění osvědčení jeden zúčastněný. Správnost údajů o povaze vozidla a o jeho shodnosti se schváleným typem musí potvrditi ten, kdo jest odpověden za vyplnění osvědčení (zcela nebo pokud jde o určitou část).

(4) Tři roky po vystavení průkazu o způsobilosti typu zanikají oprávnění vlastníka, oň se opírající; mohou býti prodloužena. Ukáže-li se, že majitel jest nespolehlivý, může mu býti průkaz o způsobilosti typu odňat. Zemský úřad v Praze může prostřednictvím zmoc-

něnců kdykoliv u výrobce nebo obchodníka přezkoumati výkon oprávnění propůjčených průkazem o způsobilosti typu.

§ 21.

Povolení k provozu pro jednotlivá vozidla.

Nepatří-li vozidlo k nějakému schválenému typu vozidla, má výrobce podati žádost o povolení k provozu u správního úřadu (povolovací úřad) a předložiti typové osvědčení motorového vozidla nebo typové osvědčení vlečného vozu, jež může býti vyžádáno od povolovacího úřadu. V typovém osvědčení musí úřední zkušební komisař osvědčiti, že vozidlo jest správně popsáno a vyhovuje platným předpisům.

§ 22.

Povolení k provozu pro části motorového vozidla.

(1) Povolení k provozu může býti uděleno též jednotlivě pro části motorových vozidel, tvoří-li tato část technickou jednotku, o níž může býti v povolovacím řízení samostatně jednáno. Povolení jest případně obmeziti tak, že této části smí býti používáno jen na vozidlech určitého druhu a jen při určitém způsobu vmontování nebo namontování; platnost povolení k provozu může býti učiněna závislou na schválení vmontování nebo namontování úředním zkušebním komisařem.

(2) Pro řízení platí přiměřeně předpisy o udílení povolení k provozu motorových vozidel. U částí vyráběných seriově jest postupovati obdobně podle § 20; majitel průkazu o způsobilosti typu pro části motorového vozidla musí připojením předepsané jemu značky typu na každé typu odpovídající části osvědčiti její shodnost se schváleným typem. Dojde-li k schválení, musí úřední zkušební komisař v typovém osvědčení motorového vozidla nebo v typovém osvědčení vlečného vozu zaznamenati schválené části a uvésti jejich značky typu. U částí vozidla, které nepřísluší k žádnému schválenému typu, jest postupovati podle § 21; posudek úředního zkušebního komisaře jest, pakli se nevyslovuje proti udělení povolení k provozu, zapsati do typového osvědčení motorového vozidla nebo do typového osvědčení vlečného vozu, má-li část býti namontována k určitému vozidlu nebo do něho vmontována; pod posudkem nechť povolovací úřad případně zaznamená: „Povolení k provozu uděleno“; v jízdním průkazu motorového vozidla nebo v jízdním průkazu vlečného vozu budiž učiněn stejný záznam s krátkým označením schválené části.

(3) Světlomety — také dodatkové světlomety —, boční svítilny, koncová a brzdová světla, žárovky, odrazová skla, zvukové přístroje výstražné, ukazovatelé směru, úřední poznávací značky a jejich osvětlení, zařízení k označení, že vozidlo veze vlečný vůz, zařízení k uvědomení o předjíždění, jakož i přívěsné vozíky motorových kol musí býti provedeny způsobem úředně schváleným podle odstavců 1 a 2.

§ 23.

Přidělení úředních poznávacích značek pro motorová vozidla a připouštěcích značek pro vlečné vozy.

(1) O přidělení úřední poznávací značky pro motorové vozidlo nebo připouštěcí značky pro vlečný vůz má žádati vlastník vozidla u správního úřadu (povolovací úřad), v jehož obvodě má míti vozidlo své pravidelné stanoviště (domovské stanoviště). Se žádostí jest předložiti typové osvědčení motorového vozidla nebo typové osvědčení vlečného vozu, a nebylo-li dosud uděleno povolení k provozu, zároveň o ně zažádati. Jako typového osvědčení motorového vozidla nebo typového osvědčení vlečného vozu smí býti použito jen úředně vyhotovených tiskopisů. Žádost musí obsahovati:

a) jméno a příjmení, přesný údaj o povolání, živnosti nebo stavu a adresu toho, pro něhož má býti vozidlo připuštěno k jízdě, a pravidelné stanoviště vozidla,

b) druh vozidla,

c) číslo připojeného typového osvědčení motorového vozidla nebo typového osvědčení vlečného vozu,

d) přesnou adresu toho, jemuž má povolovací úřad typové osvědčení doručiti.

(2) Poznávací značka, jež má býti povolovacím úřadem přidělena, obsahuje rozeznávací značku správního obvodu a poznávací číslo, pod nímž jest vozidlo u povolovacího úřadu zapsáno. Připouštěcí značka pro vlečný vůz obsahuje indexní číslo, přidělené povolovacím úřadem, a číslo typového osvědčení vlečného vozu. Úprava a připevnění poznávací značky buďtež provedeny podle § 60, připouštěcí značky podle § 61. Rozeznávacími značkami jsou pro zemi Českou písmena PA, pro zemi Moravskoslezskou písmena PB, pro Protektorátní dráhy Čech a Moravy a pro Protektorátní poštu Čech a Moravy písmena PC, pro obvod hlavního města Prahy písmena PD a pro vládní vojsko značka, která se stanoví

zvláště. Zemské úřady přidělí správním úřadům — s výjimkou policejního ředitelství v Praze — potřebný počet poznávacích čísel; potřebný počet indexních čísel pro vlečné vozy přidělí jim ministerstvo vnitra.

(3) Úřední poznávací značky na vozidlech musí býti opatřeny úředním razítkem povolovacího úřadu nebo úřadu jím zmocněného; poznávací značky, jimiž mají býti opatřeny vlečné vozy (§ 60, odst. 4), nesmějí býti úředně orazítkovány. K orazítkování poznávacích značek musí býti vozidlo předvedeno. Jízdy k orazítkování poznávacích značek a jízdy zpět po odstranění razítka z důvodu odhlášení vozidla (§ 27, odst. 5) smějí býti provedeny s poznávací značkou neorazítkovanou. Povolovací úřad může přidělené poznávací značky nebo připouštěcí značky měniti a dáti k tomu účelu vozidlo předvésti.

§ 24.

Vyhotovení jízdního průkazu motorového vozidla nebo jízdního průkazu vlečného vozu.

Na základě povolení k provozu a po přidělení poznávací značky nebo připouštěcí značky se vyhotoví a doručí jízdní průkaz motorového vozidla nebo jízdní průkaz vlečného vozu; chybí-li dosud povolení k provozu, udělí se zároveň vyhotovením jízdního průkazu motorového vozidla nebo jízdního průkazu vlečného vozu; zvláštního vyhotovení povolení k provozu jest třeba toliko tehdy, jsou-li stanoveny obsáhlé podmínky, na něž jest pak v jízdním průkazu motorového vozidla nebo v jízdním průkazu vlečného vozu poukázati. Tyto průkazy jest míti s sebou a na požádání předložiti příslušným orgánům k přezkoušení.

§ 25.

Projednávání typových osvědčení motorových vozidel nebo typových osvědčení vlečných vozů u povolovacích úřadů.

(1) Úřední poznávací značku nebo připouštěcí značku vozidla a osobní data toho, pro něhož jest vozidlo připuštěno k jízdě, má povolovací úřad zapsati do typového osvědčení motorového vozidla nebo do typového osvědčení vlečného vozu. Příjemce označený v žádosti podle § 23, odst. 1, písm. d) má si v zásadě své typové osvědčení sám u povolovacího úřadu vyzvednouti a při tom potvrditi jeho příjem; neučiní-li tak do dvou týdnů, budiž mu typové osvědčení zasláno doporučeně jako zásilka podrobená poštovnému.

(2) Ztrátu tiskopisu typového osvědčení motorového vozidla nebo typového osvědčení vlečného vozu jest hlásiti výdejně těchto tiskopisů, ztrátu vyhotoveného typového osvědčení pak povolovacímu úřadu příslušnému pro dotčené vozidlo. Není-li v jednotlivém případě výjimka nepochybná, má býti před vydáním nového typového osvědčení ztráta vyhlášena na náklady žadatelovy. Podrobnosti může vláda stanoviti nařízením.

(3) Jsou-li v typovém osvědčení motorového vozidla nebo v typovém osvědčení vlečného vozu stránky určené k zápisu o připuštěních vozidla k jízdě popsány nebo je-li osvědčení poškozeno, nesmí toto býti doplněno připojením listů majitelem zhotovených, nýbrž budiž vystaveno poplatku podrobené nové osvědčení. Povolovací úřad zapíše údaje o popisu vozidla, o průkazu způsobilosti typu a o úředním posudku na základě starého osvědčení a osvědčí v novém, že toto bylo vystaveno náhradou za osvědčení, jež bylo odebráno jako neplatné.

(4) Úřady projednávající typová osvědčení motorových vozidel a typová osvědčení vlečných vozů nesmí při vyhovění žádostem a při vydání osvědčení rozhodovati o vyskytujících se soukromoprávních nárocích; právní nároky jest v daném případě uplatňovati před řádnými soudy. K zajištění vlastnictví anebo jiných práv k vozidlu budiž osvědčení předloženo pokaždé, kdykoli povolovací úřad jedná o vozidle, zvláště při hlášení o změně vlastnictví (§ 27, odst. 3).

§ 26.

Vedení kartotéky.

Povolovací úřady mají motorová vozidla a vlečné vozy připuštěné k jízdě až do jejich konečného vyloučení z provozu vykazovati v kartotéce. Kartotéka budiž uspořádána podle poznávacích čísel vozidel.

§ 27.

Ohlašovací povinnosti vlastníků a držitelů motorových vozidel nebo vlečných vozů.

(1) Údaje v typovém osvědčení motorového vozidla nebo v typovém osvědčení vlečného vozu a v jízdním průkazu motorového vozidla nebo v jízdním průkazu vlečného vozu musí stále odpovídati skutečným poměrům; změny buďtež do 8 dnů ohlášeny příslušnému povolovacímu úřadu za současného předložení osvědčení a průkazu. K ohlášce jest povinen vlastník, a není-li zároveň držitelem, také držitel. Povinnost trvá, až se úřad od jednoho z po-

vinných doví o skutečnostech podléhajících hlášení.

(2) Bylo-li pravidelné stanoviště vozidla na více než tři měsíce přeloženo do obvodu jiného povolovacího úřadu, jest bez odkladu u tohoto úřadu zažádati o přidělení nové poznávací nebo připouštěcí značky; lze-li předvídati, že přeložení bude jen přechodné, stačí oznámení povolovacímu úřadu, jenž vozidlu přidělil poznávací nebo připouštěcí značku.

(3) Zcizí-li se vozidlo, jest zcizitel povinen bez odkladu oznámiti povolovacímu úřadu, příslušnému pro vozidlo, adresu nabyvatele, jest dále povinen nabyvateli k dalšímu používání vozidla vydati typové osvědčení a jízdní průkaz motorového vozidla (typové osvědčení a jízdní průkaz vlečného vozu) na potvrzení o přijetí a toto potvrzení připojiti k svému oznámení. Nabyvatel jest povinen bez odkladu zažádati u povolovacího úřadu, příslušného pro nové stanoviště vozidla, za vyhotovení nového jízdního průkazu motorového vozidla nebo jízdního průkazu vlečného vozu, a nebyla-li dosud vozidlu jiným povolovacím úřadem přidělena poznávací nebo připouštěcí značka, také za přidělení nové značky; získá-li obchodník vozidlo za účelem opětného prodeje, stačí oznámení povolovacímu úřadu, který přidělil vozidlu poznávací nebo připouštěcí značku.

(4) K žádosti podle odstavců 2 a 3 jest připojiti dosavadní jízdní průkaz motorového vozidla (jízdní průkaz vlečného vozu) nebo úředně ověřený opis; dosavadní jízdní průkaz jest vždy odvésti před vydáním nového.

(5) Je-li vozidlo (s konečnou platností) vyloučeno z jízdy a nikoliv jen přechodně vzato z provozu, budiž to bez odkladu oznámeno povolovacímu úřadu za současného připojení jízdního průkazu motorového vozidla a typového osvědčení motorového vozidla. Typové osvědčení budiž rozstřihnutím učiněno neupotřebitelným a s poznámkou o odhlášce vráceno vlastníkovi vozidla. Učiniti jest opatření, aby úřední poznávací značky nebylo zneužito dalším upotřebením; v každém případě jest z poznávací značky vždy odstraniti razítko. Má-li vozidlo proti původnímu úmyslu býti opět připuštěno k jízdě, jest typové osvědčení předložiti; to budiž pak odňato a vystaveno nové typové osvědčení podle § 25, odst. 3.

§ 28.

Jízdy při zkoušení vozidla, zkušební jízdy, jízdy za účelem převozu.

(1) Jízdy při zkoušení vozidla úředním zkušebním komisařem mohou býti konány bez povolení k provozu s červenou poznávací značkou, přidělenou a orazítkovanou správním úřadem; u vlečných vozů není k tomu třeba připouštěcí značky. Za jízdy při zkoušení mohou býti pokládány i jízdy motorového vozidla na místo zkoušky a zpět. Po přihlášení vozidla ke zkoušce zašle zkušební komisař předvolání, které jest při jízdě míti s sebou jako průkaz.

(2) Jízdy za účelem zjištění a prokázání upotřebitelnosti motorových vozidel nebo vlečných vozů (zkušební jízdy) a jízdy, které mají hlavně za účel převezení motorového vozidla nebo vlečného vozu na jiné místo (jízdy za účelem převozu), mohou býti konány též bez povolení k provozu. Při takových jízdách musí býti motorová vozidla opatřena červenými poznávacími značkami a musí býti vzaty s sebou zvláštní jízdní průkazy motorového vozidla, po případě jízdní průkazy vlečných vozů; na vlečných vozech nemusí býti připevněna žádná značka. Za zkušební jízdy nepovažují se jízdy k všeobecnému povzbuzení koupěchtivosti předváděním na veřejnosti a jízdy za úplatu za použití motorového vozidla nebo vlečného vozu.

(3) O zvláštní poznávací značce při jízdách při zkoušení vozidla, při jízdách za účelem převozu a při jízdách zkušebních platí přiměřeně ustanovení o všeobecných značkách. Poznávací čísla však pozůstávají z nuly (0) s jednou nebo více následujícími číslicemi; značka jest vyhotovena červeným hůlkovým písmem na bílém, červeně orámovaném podkladě; nemusí býti na vozidlech pevně přidělána.

(4) Poznávací značky a jízdní průkazy motorových vozidel nebo vlečných vozů pro zkušební jízdy za účelem převozu má vydati povolovací úřad při prokázané potřebě; po použití jest je bez odkladu opět vrátiti; mohou však býti vydány spolehlivým výrobcům, obchodníkům a řemeslníkům pro opětující se použití také při různých vozidlech a také bez předchozího označení určitého vozidla v jízdním průkazu motorového vozidla nebo v jízdním průkazu vlečného vozu povolovacím úřadem. Příjemce těchto průkazů má před použitím průkazu zapsati označení vozidla do tohoto průkazu a do seznamu průkazů; zaznamenati jest každou jednotlivou jízdu. Seznamy musí býti na požádání předloženy příslušným orgánům. Seznam vykazující zůstatek vystavených průkazů a průkazy snad během jednoho roku nepoužité předložiti jest povolovacímu úřadu.

§ 29.

Dozor na motorová vozidla a vlečné vozy.

(1) Kromě stálého dozoru na vozy v silniční dopravě mohou býti motorová vozidla a vlečné vozy povolovacími úřady předvolány ke zkoušce úředními zkušebními komisaři. Vozidla musí býti předvedena ke zkoušce na místo určené v předvolání v určený čas. Zkoušku jest v přiměřených obdobích opakovati.

(2) Hlavně jest zkoušeti řízení, brzdy, osvětlení (zvláště odstranění oslnění světlomety a zřetelnost koncových a brzdových světel), obruče a ukazovatele směru; kromě toho jest zvláště zkoušeti úřední poznávací značky a jejich osvětlení a případné vyvíjení hluku a kouře.

III. Předpisy o stavbě a provozu.

1. Všeobecné předpisy.

§ 30.

Vlastnosti vozidel.

Vozidla musí býti tak konstruována a vystrojena, aby jejich při dopravě obvyklý provoz nikomu neškodil nebo nikoho neohrožoval, neomezoval nebo neobtěžoval více, než jest nevyhnutelno. Části vozidla, důležité pro bezpečnost jízdy a provozu, jež obzvláště podléhají opotřebení nebo poškození, musí býti snadno vyměnitelné.

§ 31.

Odpovědnost za provoz vozidla.

(1) Každé vozidlo a každý vlak spolu spojených vozidel musí míti řidiče schopného k samostatnému řízení. Ten má pečovati o to, aby vozidlo nebo vlak, včetně pohonu a nákladu, byly v předepsaném stavu, a vozidlo nejkratší cestou odstraniti z dopravy, jestliže cestou se vyskytnuvší závady, které podstatně zmenšují dopravní bezpečnost vozidla, nemohou býti bezodkladně napraveny.

(2) Držitel vozidla nesmí nařiditi nebo připustiti, aby bylo dáno do provozu, je-li mu známo, že vozidlo, včetně pohonu a nákladu, nevyhovuje předpisům.

2. Motorová vozidla a jejich vlečné vozy.

§ 32.

Obrys a rozměry motorových vozidel.

(1) Šířka vozidla může býti při jeho celkové váze (součet tlaků náprav pro vozidlo připuštěných) do 7 tun 2·35 m a přes 7 tun 2·50 m; vyňata jsou vozidla zemědělského a lesního hospodářství.

(2) Délka vlaku, sestávajícího z vozidel spolu vzájemně spojených, nesmí přesahovati 22 m.

(3) Výška vozidel nesmí překročiti 4 m. Nákladní motorová vozidla a vlečné vozy s otevřeným ložním prostorem nesmí i s částmi s nimi pevně spojenými přesahovati výškové rozměry zjevné z připojeného obrazce. Plachtové oblouky a plachtová kostra musí býti snímatelné; vozidla s užitečným zatížením větším než 3 t musí míti uprostřed světlou výšku nejméně 2 m nebo musí býti možno na tuto výšku je nastaviti.

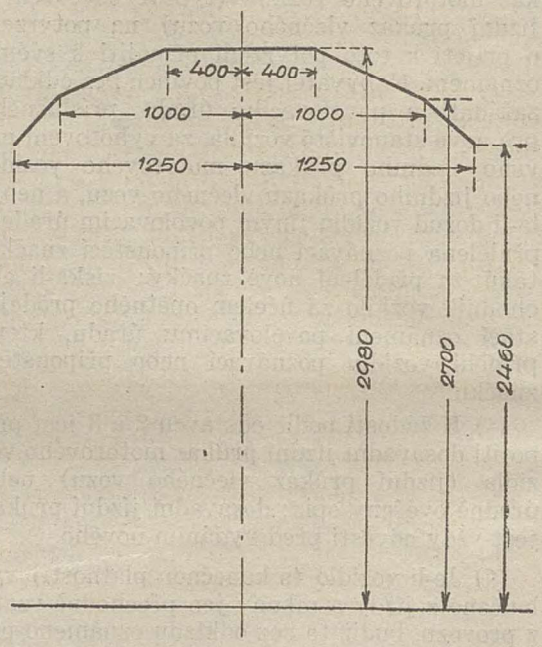

Míry v m/m.

(4) Z obrysu vozidla nesmí žádná část tak vyčnívati, aby ohrožovala dopravu více, nežli je nevyhnutelné.

§ 33.

Světlý prostor mezi vozidlem a jízdní drahou.

(1) Světlá výška plně zatížených motorových vozidel musí býti nejméně:

a) u osobních automobilů s obsahem válců více než 900 krychlových centimetrů do 1500 krychlových centimetrů 190 milimetrů,

b) u osobních automobilů s obsahem válců přes 1500 krychlových centimetrů do 3000 krychlových centimetrů 200 milimetrů,

c) u nákladních automobilů přes 1 tunu až do 2·5 tuny užitečného zatížení 230 milimetrů,

d) u nákladních automobilů přes 2·5 tuny do 3·5 tuny užitečného zatížení 250 milimetrů.

(2) Světlá výška může se zmenšovati od podélné osy vozidla směrem ke kolům podle kruhového oblouku, tvořícího kruhovou úseč, která jest určena středy styčné plochy kol s rovinou jízdní dráhy (při dvojitých obručích kol vnitřních) a jejíž výškou jest rozměr zmíněný v odstavci 1 (viz připojený obrazec).

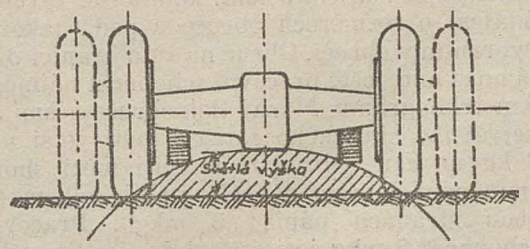

(3) Skříň differenciálu může vyčnívati do světlého prostoru (viz čárkovanou plochu na obrazci k odstavci 2), a to u nákladních automobilů užitečného zatížení většího než 1 tuna do 2·5 tuny až 30 milimetrů, u nákladních automobilů užitečného zatížení přes 2·5 do 3·5 tuny až 40 milimetrů, jestliže je dostatečně vyztužena a na své spodní straně nemá žádných nástavců nebo šroubových spojů, které by mohly býti snadno porouchány.

(4) Na motorová vozidla, jejichž největší rychlost nepřevyšuje 30 km za hodinu, a taková, která jsou poháněna elektrickou energií z akumulátorů, se předpisy odstavců 1 až 3 nevztahují.

§ 34.

Tlak náprav a celková váha, tlak nosných kladek u vozidel hnaných řetězovými pásy.

(1) Tlak jedné nápravy na rovnou jízdní dráhu je součet tlaků kol této nápravy. K téže nápravě patří kola, jejichž středy leží v rovině kolmé k podélné ose vozidla a jejichž středy nejsou od této vzdáleny více, než činí velikost průměru největšího kola. Nejvyšší přípustná celková váha je součet přípustných tlaků všech náprav vozidla. Přípustné jsou tlaky, které smí míti motorové vozidlo, aniž by byla překročena jeho únosnost a aniž by vozidlo vyvozovalo tlaky větší, nežli jsou v tomto nařízení předepsány jako nejvyšší tlaky náprav.

(2) U motorových vozidel a vlečných vozů s pneumatikami nebo s pryžovými obručemi, prohlášenými v § 36, odst. 3 za přípustné, nesmí tlak nápravy a celková váha překročiti tyto hodnoty:

	Tlak náprav v tunách	Celková váha v tunách
a) motorová vozidla se dvěma nápravami . . .	8	13,
b) motorová vozidla se třemi nápravami . . .	6·5	18·50,
c) motorová vozidla se čtyřmi a více nápravami .	6	6× počet náprav,
d) motorová vozidla se sedlovým vlečným vozem .	8 pro 1 osu, jinak 6·5	18·5 při celkovém počtu tří náprav, jinak 6× počet náprav,
e) vlečné vozy obyčejné	5·5	5·5× počet náprav.

Jestliže motorová vozidla nebo vlečné vozy mají jiné obruče, nesmí tlak jedné nápravy býti větší než 4 tuny.

(3) Nemůže-li řidič motorového vozidla na požádání přesvědčiti příslušného úředníka, že předepsané tlaky na nápravy byly dodrženy, je povinen na pokyn tohoto úředníka dáti tuto okolnost zjistiti na váze nebo na zařízení k měření tlaku náprav (tlaku na kolo). Jestliže váha není v místě, které jest ve směru jízdy vozidla, má tuto povinnost jen tehdy, nečiní-li zajížďka, kterou by mu bylo učiniti, více než 6 km. Překročení pro vozidlo připuštěných tlaků na nápravu o 5% pro každou nápravu nemají býti v provozu pozastavována. Po provedeném vážení jest nutno vydati řidiči ověření o výsledku vážení. Výlohy za vážení jdou na vrub držitele vozidla, jestliže se zjistí, že vozidlo je přetíženo. Zkoušející úředník může požadovati přeložení nebo složení nákladu přetíženého vozidla; náklady toho jdou na vrub držitele vozidla.

(4) U vozidel, která běží zcela nebo z části na nekonečných řetězech nebo pásech (vozidla hnaná řetězovými pásy), nesmí tlak jedné nosné kladky na rovné jízdní dráze býti větší nežli 1·5 tuny. Tyto kladky musí býti u vozidel s celkovou vahou větší než 8 tun tak upevněny, aby tlak nosné kladky, zdvižené o 6 cm, při stojícím vozidle nebyl více než dvakráte tak veliký, jako tlak nosné kladky přípustný na rovné jízdní dráze. Celková váha vozidla hnaného řetězovými pásy nesmí býti větší než 18 tun.

(5) U silničních válců předpisy o tlacích náprav neplatí.

§ 35.

Rozvor náprav.

(1) Vzdálenost mezi dvěma nápravami téhož vozidla, nebo dvou spolu spojených vozidel musí býti nejméně 0·3 metru na každou tunu součtu tlaků pro tyto nápravy přípustných.

(2) U vozidel s více než dvěma nápravami nebo u vlaků může vzdálenost mezi dvěma sousedními nápravami býti menší, jestliže přípustné tlaky náprav nepřevyšují tlak na nápravu 6 tun a jestliže vzdálenost mezi sousedními nápravami je větší o polovinu minimální vzdálenosti; vzdálenost dvou sousedních náprav, z nichž každá má tlak na nápravu přes 5.5 tun až nejvýše 6 tun, musí býti nejméně 1.40 metrů. Je-li u čtyř za sebou následujících náprav vždy mezi dvěma nápravami vzdálenost menší, zvětšuje se vzdálenost mezi oběma prostředními nápravami o polovinu součtu těchto minimálních vzdáleností.

(3) Vozidlo hnané řetězovým pásem (§ 34, odst. 4) smí zatížiti jízdní dráhu mezi první a poslední nosnou kladkou nejvýše čtyřmi tunami na jeden metr. Zatížení smí býti na jeden metr 6 tun, jestliže se váha rozdělí na dva páry za sebou běžících řetězových pásů, nebo na jednu nápravu a na jeden pár řetězových pásů a jestliže podélná vzdálenost mezi středem předních a zadních dosedacích ploch je nejméně 3 metry. U vlaků platí pro vzdálenost mezi dvěma řetězovými pásy nebo mezi jedním pásem a jednou nápravou obdobně předpisy odstavců 1 a 2; rozvorem rozumí se zde podélná vzdálenost mezi středem přední a středem zadní opěrné plochy.

(4) Na silniční válce předpisy o rozvoru neplatí.

§ 36.

Obruče a běžné plochy.

(1) Rozměry a způsob konstrukce obručí musí odpovídati podmínkám provozu, zejména zatížení a rychlosti. Obruče nebo jiné běžné plochy nesmí míti žádných nerovností, které by mohly poškoditi pevnou vozovku; železné obruče musí mít hrany zakulacené. Hřeby musí býti zapuštěny; tak zvané drapáky musí býti snimatelné nebo jinak (ku př. ochrannými obručemi) učiněny neškodnými.

(2) Kola motorových vozidel a vlečných vozů musí míti pneumatiky, pokud v dalších ustanoveních nejsou připuštěny obruče jiné. Pneumatikami jsou obruče, jichž pracovní schopnost jest převážně určena obsahem vzduchu, uzavřeným pod přetlakem v duši.

(3) Místo pneumatik smí se užíti u vozidel s rychlostí až do 25 km za hodinu (pro motorová vozidla, nemající odpérovanou hnací nápravu jen do největší rychlosti až do 16 km za hod.) pryžových obručí, vyhovujících těmto podmínkám: Po obou stranách obruče musí býti 10 mm široké, vyčnívající a zřetelně znatelné žebro, udávající míru, do které obruč smí býti ojeta; toto žebro smí býti přerušeno jen údajem o tom, kdo obruč vyrobil, údajem o rozměrech obruče a pod., jakož i vybráním v obruči. Obruč na tuto hranici ojetá musí míti ještě pracovní schopnost nejméně 6 metrkilogramů. Měrný tlak obruče nesmí za největšího statického zatížení býti větší než 8 kg na cm^2. Obruč musí míti mezi shora zmíněným žebrem a ocelovým nákolkem po obou stranách nápis „6 mkg". Pracovní schopnost 6 mkg je ještě tehdy, jestliže stlačení pryžové obruče kola s jednoduchou nebo dvojitou obručí při přetížení tisíci kilogramy nad nejvýše přípustné statické zatížení obruče vzroste pouze o nejmenší částku, kterou lze vypočítati z formule

$$f = \frac{6000}{P + 500};$$

při tom f je nejmenší částka stlačení v mm a P nejvýše přípustné statické zatížení obruče v kg. Nejvýše přípustné statické zatížení nesmí býti na 1 cm šířky základu obruče větší než 100 kg. Měrný tlak jest zjistiti za největšího přípustného statického zatížení bez ohledu na vybrání na oběžné ploše obruče.

(4) Železné obruče s měrným tlakem do 125 kg na cm šířky obruče jsou přípustné:

a) u traktorů, jichž se užívá v hospodářství polním a lesním, jestliže nepřestoupí jejich úhrnná váha 4 tuny a jejich největší rychlost 8 km za hodinu,

b) u pracovních strojů (§ 18, odst. 2), jejichž největší rychlost nepřestoupí 8 km za hodinu, a u vozidel jimi tažených,

c) u těchto vozidel tažených traktory s největší rychlostí 8 km za hodinu:

1. u stěhovacích vozů,

2. u obytných vozů nebo vozů sloužících k pořádání podívané pro obecenstvo, jestliže jsou dopravovány pouze mezi místem představení nebo místem jejich uložení a mezi nejbližším nádražím nebo mezi místem představení a místem ležícím v blízkosti,

3. u obytných vozů pro stavební dělnictvo, jestliže jsou dopravovány se stavebního místa nebo do stavebního místa a jestliže současně neslouží převážně k dopravě zboží,

4. u strojů a nářadí, sloužících ke stavbě silnic nebo k udržování silnic při dopravě se stavebního místa nebo na stavební místo,

5. u pracovních strojů, jichž se užívá v hospodářství polním nebo lesním, a u vozidel sloužících k dopravě zemědělských a lesních potřeb, nářadí nebo výrobků.

(5) U vozidel hnaných řetězovými pásy (§ 34, odst. 4) nesmí řetěz nebo pás vykonávati škodlivý pohyb, kterým by se jízdní dráha porušila. Hrany styčných desek a jejich žebra musí býti zaobleny. Zaoblení kovových styčných desek a žeber na podélných stranách musí míti poloměr nejméně 60 mm. Tlak opěrné plochy řetězového pásu, zatížené nosnou kladkou, na jízdní dráhu v rovině nesmí býti větší než 15 kg na cm². Opěrnou plochou rozumí se pouze ona část řetězového pásu, která skutečně doléhá na rovnou jízdní dráhu. S ohledem na vlastnosti běžných ploch a pérování u vozidel hnaných řetězovými pásy omezuje se jízdní rychlost vozidel hnaných řetězovými pásy a vlaků, v nichž je těchto vozidel užito:

a) všeobecně na 8 km za hodinu,

b) na 16 km za hodinu, jestliže nosné kladky řetězových pásů mají 4 cm vysoké pryžové obruče, nebo jestliže opěrné plochy řetězových pásů mají pryžový polštář; mají-li běžné plochy pryžové polštáře a mají-li kladky 4 cm vysoké pryžové obruče, nebo jsou-li zvláště odpérovány, není rychlost omezena.

§ 37.

Sněhové řetězy.

Sněhové řetězy musí býti tak přizpůsobeny, aby se daly lehce na kola navléci a sejmouti. Retězy musí, s výjimkou u motorových kol, objímati kola pevně, a to křížem jako síť anebo jako příčky žebříku, a nesmí tlouci do jízdní dráhy. Uvolnění řetězů musí býti vyloučeno nebo musí býti možno kdykoliv řetězy dodatečně napnouti. Kovových řetězů smí se užívati pouze u pružných obručí (viz § 36, odst. 2 a 3); části přiléhající na běžné plochy obručí musí míti články soustružené nebo zakulacené a nesmí míti žádné ostré hrany ani výstupky ani ozubcové náběrky; články musí býti stejně dlouhé, ne však delší než 55 mm a ne vyšší než 30 mm.

§ 38.

Řízení.

Konstrukce řízení a zatížení řízených kol musí býti upravena se zřetelem k celkové váze a největší rychlosti vozidla tak, aby bylo zaručeno snadné a bezpečné řízení; překážky v jízdní dráze a porušení obručí nesmí v součástech řízení vyvolati žádné síly nebo účinky, které by na bezpečné řízení měly větší vliv, než jak to podle současného stavu technických vědomostí je nevyhnutelné. Spoje součástí řízení musí býti takové, aby jejich uvolnění opotřebením bylo vyloučeno; šroubové spoje musí býti dostatečně zajištěny.

§ 39.

Zpětný chod.

Motorová vozidla větší vlastní váhy než 350 kg musí míti zařízení, jež umožňuje uvésti je do chodu zpět se sedadla řidičova.

§ 40.

Ochranná skleněná stěna před řidičem a stirač.

(1) Ochranné sklo před řidičem a okna uvnitř motorových vozidel, pokud jsou napříč ke směru jízdy, musí míti bezpečnostní skla. Bezpečnostním sklem rozumí se sklo (nebo sklu podobná hmota), jehož zlomky nemohou způsobiti žádná vážná zranění.

(2) Ochranné sklo motorových vozidel musí míti samočinně působící stirač. Plocha stiračem otíraná musí býti tak veliká, aby řidič vozidla měl dostatečný rozhled na jízdní dráhu.

§ 41.

Brzdy.

(1) Každé motorové vozidlo musí míti buď dvě od sebe neodvislá brzdová zařízení, nebo jedno brzdové zařízení s dvojím od sebe neodvisle ovládaným ústrojím, z nichž každé může působiti, i když druhé se stane vadným. Od sebe neodvislé ovládací ústrojí musí působiti odděleným převodovým zařízením na různé brzdové plochy, které však mohou býti ve společném brzdovém bubnu nebo na něm. Mohou-li býti brzděna více než dvě kola, smí se použíti společných brzdových ploch a (zcela nebo částečně) společných převodových ústrojí; tato musí však býti tak přizpůsobena, aby při lomu jedné části byla ještě brzděna nejméně dvě kola, která nejsou na téže straně vozidla. Všecky brzdové plochy musí působiti na části s koly pevně spojené, jež nelze vypojiti. část brzdných ploch musí působiti bezprostředně na kola nebo na součásti, které jsou s koly spojeny, nikoliv však prostřednictvím řetězů nebo hnacího ústrojí. Brzdy

musí se dáti snadno seříditi nebo musí míti samočinné ústrojí k jejich seřízení.

(2) U motorových vozidel, s výjimkou motorových kol, musí se jednou brzdou (brzdou užívanou v provozu) dosíci nejméně těchto středních zpomalení:

a) 1·5 m/sek², jestliže největší rychlost nepřestupuje 20 km za hodinu,

b) 2·5 m/sek², jestliže největší rychlost nepřestupuje 100 km za hodinu,

c) 3·5 m/sek², jestliže největší rychlost je větší 100 km za hodinu.

(3) U motorových vozidel, s výjimkou motorových kol, musí ústrojí k ovládání druhé brzdy býti takové, aby je bylo lze zajistiti. Tato aretační brzda musí působiti mechanicky a musí zameziti sjetí vozidla nazpět bez použití brzdícího účinku motoru na nejvyšším stoupání, které může vozidlo vyjeti. Touto brzdou musí se dosíci nejméně těchto zpomalení:

a) 1 m/sek², jestliže největší rychlost nepřestupuje 20 km za hodinu,

b) 1·5 m/sek², jestliže největší rychlost je větší než 20 km za hodinu.

(4) U motorových kol (též s přívěsným vozíkem) musí se každou z obou brzd dosíci středního zpomalení nejméně 2·5 m/sek².

(5) U motorových vozidel, hnaných akumulovanou elektrickou energií, může jedno z obou brzdových zařízení míti brzdu odporovou nebo brzdu na krátko; v tom případě neplatí předposlední věta odstavce 1 a odstavce 2. U takových vozidel musí se však mechanickou brzdou aretační dosíci středního zpomalení nejméně 2·5 m/sek² nebo, jestliže vozidlo nemůže vyvinouti větší rychlost než 20 km za hodinu, středního zpomalení nejméně 1·5 m/sek².

(6) Vlečné vozy s dvěma nebo více nápravami musí míti dostatečně působící brzdové zařízení, které lze snadno seříditi. Brzdu musí býti možno zajistiti a musí býti s to zameziti, aby plně zatížený vlečný vůz i při stoupání 20% na suché silnici nemohl sjeti nazpět. Samočinně působící brzdy, nebo brzdy obsluhované s vozu tažného musí vlečný vůz zabrzditi po jeho odpojení od tažného vozu automaticky. Vlečné vozy za vozidly o rychlosti větší než 20 km/h musí míti brzdové zařízení, obsluhované zařízením obsluhujícím zároveň brzdové zařízení tažného vozidla, kterým je možno dosíci středního zpomalení nejméně 2·5 m/sek². Používá-li se vlečných vozů jen za motorovými vozidly s největší rychlostí 20 km/h, postačí u nich střední zpoždění 1·5 m/sek², vlečné vozy musí však býti zvláště označeny (viz § 58). Nemohou-li býti brzdy těchto vlečných vozů obsluhovány ani řidičem tažného vozu ani býti samočinné, musí býti obsluhovány brzdaři, kteří musí míti volný rozhled po jízdní dráze. Nájezdné brzdy jsou u vlečných vozů s celkovou vahou přes 5·5 tuny, jakož i u vlečných vozů za motorovými vozidly o rychlosti větší než 20 km/h přípustny jen tehdy, jestliže způsob konstrukce byl schválen zemským úřadem v Praze. V jednom vlaku motorových vozidel smí býti užito pouze jednoho vlečného vozu s nájezdnou brzdou. Vlečné vozy s nájezdnou brzdou nesmí míti vzadu spojku k vlečení dalšího vozu.

(7) U vlečných vozů s jednou nápravou není třeba vlastní brzdy, mohou-li vlečné vozy býti dostatečně brzděny tažným vozem. Brzdění tažným vozem je dostatečné, dosáhne-li se jím středního zpomalení, zmíněného v odstavci 2, aniž by jeden z vozů opustil svoji stopu. Tohoto zpomalení musí se dosíci i tehdy, má-li vlečný vůz s jednou nápravou brzdu vlastní.

(8) Zpomalení brzděním předepsaného v odstavcích 2 až 7, musí se dosíci na rovné suché silnici s použitím obvyklé síly při plně naložených vozidlech, ohřátých brzdových bubnech a (s výjimkou brzdy předepsané v odstavci 3) také při největší rychlosti, aniž by vozidlo opustilo svoji stopu. Střední zpomalení jest vypočítati z počáteční rychlosti a z dráhy, kterou vozidlo ujelo od počátku brzdění až do uvedení vozidla do klidu.

(9) Na vozidla zmíněná v § 36, odst. 4 se předpisy o brzdách nevztahují; tato vozidla musí však míti dostačující brzdu, která se dá seříditi a může býti během jízdy snadno obsluhována a zajištěna. Pracovní stroje, jichž se užívá v hospodářství zemědělském a lesním a které jsou taženy vozidly zmíněnými v § 36, odst. 4, písm. a) a b), nemusí míti žádné brzdy, jestliže mohou vykonávati práci pouze během jízdy (na př. pluhy, řádkovací stroje, secí stroje a pod.).

§ 42.

Celková váha vlečných vozů.

Za motorovými koly a motorovými vozidly s podvozkem osobních automobilů smí býti vlečeny vozy jen tehdy, když tažné vozidlo má brzdu na všecka kola a když vlečný vůz neváží více než 40% přípustné celkové váhy tažného vozidla. Povolením zemského úřadu v Praze smí býti tento poměr vah zvýšen až

na 60%; na ověření o připuštění k jízdě jest pak poznamenati: „Přípustná celková váha vlečného vozu ... kg“.

§ 43.

Tažné zařízení.

(1) Nákladní motorová vozidla s přípustným užitečným zatížením jedné tuny a více musí býti upravena tak, aby bylo lze na ně připevniti tažnou spojku.

(2) Nákladní motorová vozidla s přípustnou únosností jedné tuny a více musí míti na předku zařízení dostatečných rozměrů k upevnění vlečného lana nebo vlečné tyče.

(3) Tažná zařízení, též vlečná lana, musí se tak upraviti, aby světlá vzdálenost mezi táhnoucím a taženým vozidlem nebyla větší než 5 m. Při vzdálenosti těchto vozidel větší než 2·75 m musí tažné zařízení býti učiněno dostatečně rozeznatelným, na př. červenou látkou.

§ 44.

Označení vozidel vlekoucích vlečné vozy.

(1) Nákladní vozidla, autobusy a tažné stroje, opatřené pevnou střechou nad sedadlem pro řidiče nebo nad ložnou plochou, musí, jestliže vlekou vlečné vozy, míti žluté znamení tvaru trojúhelníka, které za tmy svítí. Znamení musí býti na střeše nebo u střechy ve střední čáře tak upevněno, aby nejvyšší bod nesklopeného znamení neležel hlouběji než nejvyšší bod střechy. Trojúhelník musí míti strany 18 až 20 cm dlouhé, jeho vrchol musí směřovati nahoru, musí býti na tmavém pozadí a za tmy musí býti oku normální zrakové ostrosti nejméně na 100 m ještě ve své formě znatelný. O tom, že svitidlo svítí, musí býti možno přesvědčiti se bezprostředně se sedadla řidiče (pozorovacím okénkem) nebo jiným způsobem. Znamení musí býti viditelné jen zepředu; jestliže nejsou taženy žádné vlečné vozy, musí býti postaráno o jeho neviditelnost zařízením obsluhovatelným se sedadla řidiče. K vyznačení příslušnosti vozidla k určité správě nebo podniku může býti v trojúhelníku značka schválená zemským úřadem v Praze.

(2) Odstavec 1 neplatí pro traktory s nejvyšší rychlostí 20 km/h a pro autobusy, jestliže v uzavřených částech obcí táhnou jen jeden vlečný vůz.

§ 45.

Nádrže pohonných látek.

(1) Nádrže musí býti zhotoveny z materiálu nekorodujícího a musí býti zkoušeny na těsnost dvojnásobným provozním tlakem, nejméně na 0.3 atp.; na měkko spájené nádrže musí zůstati pevné i při vylití pájky. Případně se vyskytnuvší přetlak nebo tlak převyšující tlak provozní musí se samočinně vyrovnati vhodným zařízením (otvory, pojistným ventilem a pod.). Nádrž musí míti na svém nejnižším místě vypouštěcí zařízení. Plnicí otvor musí býti tak uspořádán, aby bylo možné plnění nádrže — také bezprostředně z nádob —, aniž třeba vstoupiti při tom nalevo od vozidla do jízdní dráhy. Otvory k odvzdušnění musí býti zajištěny proti prošlehnutí plamene. Části připojené na nádrž spájením na měkko musí býti zároveň nanýtovány nebo našroubovány. Pohonná látka nesmí plnicím nebo odvzdušňovacím otvorem vytékati ani při šikmé poloze vozidla, při jízdě v zatáčkách nebo při nárazech.

(2) Obsah nádrže na tekutá paliva musí býti vyměřen nejméně na 350 km jízdy po rovině. Tento předpis neplatí pro vozidla s nejvyšší rychlostí 20 km/h, pro vozidla hnaná nassávaným plynem, pro vozidla hnaná komprimovaným plynem, pro tříkolky a motorová kola. U motorových kol s obsahem válců více než 250 cm³ musí nádrž na palivo míti obsah postačující nejméně na 150 km jízdy po rovině a musí býti tak zařízena, aby, je-li toho zapotřebí, bylo možno přivésti do splynovače pomocné množství paliva.

§ 46.

Potrubí pro palivo.

(1) Potrubí pro palivo musí býti provedeno tak, aby prohnutí vozidla, pohyby motoru a pod. neměly nepříznivý vliv na jeho trvanlivost.

(2) Spoje trubek buďtež provedeny šroubením bez spájení nebo spojením vsuvkami na tvrdo s trubkou spájenými. Přívodné potrubí musí míti snadno přístupný uzavírací kohout, který lze uzavříti i během jízdy se sedadla řidičova; toto zařízení nemusí na vozidle býti tehdy, jestliže přívod paliva ke splynovači nebo ke vstřikovací pumpě se děje takovým zařízením, které při zastavení motoru přestane palivo dodávati. Za potrubí pro palivo lze použíti i bezešvých pružných kovových trubek nebo jiné trubky palivo nepropouštějící; tyto musí býti chráněny před mechanickým poškozením.

(3) Potrubí pro palivo, splynovač a všechny ostatní součásti, jimiž je vedena pohonná

látka, musí býti chráněny před teplem rušícím provoz a musí býti tak uspořádány, aby kapající nebo vypařující se palivo se nemohlo ani nahromaditi ani zapáliti horkými součástmi nebo elektrickými zařízeními.

§ 47.

Tlumič výfuku a výfuková trouba.

Páry a zplodiny hoření musí se tlumičem výfuku, který nesmí býti možno z činnosti vypojiti, tak odvésti, aby nebyl nikdo uvnitř vozidla ohrožován neb obtěžován. Vyústění výfukové trouby nesmí směřovati k jízdní dráze a napravo. U nákladních motorových vozidel s užitečným zatížením větším než 1·5 t musí se výfuková trouba vyvésti až k blízkosti zadní hrany vozidla a potom vodorovně do leva; musí lícovati přibližně s bočným obrysem vozidla.

§ 48.

Parní kotle a generátory na plyn.

(1) Parní kotle s nuceným oběhem a s trubkovým hadem úhrnného obsahu do 35 l podléhají v připouštěcím řízení o motorových vozidlech povolení nebo schválení podle předpisů tohoto nařízení a nikoliv podle jiných předpisů platných pro kotle.

(2) Vylétávání jisker a vypadávání zbytků paliva musí býti vyloučeno. Hořlavé části vozidla jest chrániti proti velikému oteplení, vzniklému během provozu.

§ 49.

Hluk vznikající jízdou.

(1) Hluk vznikající jízdou motorového vozidla nesmí přestoupiti 85 fonů; musí býti měřen při plném zatížení motoru a při rychlosti 40 km/h (pokud tato není dosažitelná, při nejvyšší rychlosti), a to po straně jízdní dráhy ve vzdálenosti 7 m od střední osy stopy vozidla. Plného zatížení motoru může se dosíci zrychlením, brzděním, zavěšením vlečného vozidla nebo podobným způsobem.

(2) Jestliže hluk z tlumiče působí zřetelně určitým směrem, nesmí síla hluku při stojícím vozidle a nejvyšších otáčkách motoru ve vzdálenosti 20 m od konce výfukové trouby v jejím prodloužení činiti více než 85 fonů.

(3) Měření jest prováděti na volném prostranství s nejvýše možným hladkým povrchem za bezvětří; překážky (stromy, keře a j.), které by ozvěnou nebo tlumením mohly měření rušiti, musí býti vzdáleny od zdroje hluku nejméně dvakrát tak jako přístroj k přijímání hluku.

(4) Předpisy obsažené v odstavcích 1 až 3 nevztahují se na traktory, jichž se užívá v polním a lesním hospodářství, na pracovní stroje se železnými obručemi [viz § 36, odst. 4, písm. a) a b)] a na vozidla hnaná řetězovými pásy, jejichž dosedací plochy nemají pryžové polštáře (viz § 36, odst. 5).

§ 50.

Osvětlení jízdní dráhy.

(1) K osvětlení jízdní dráhy smí se užívati pouze bílého nebo slabě žlutého světla.

(2) Motorová vozidla musí míti dva stejně silně dopředu svítící světlomety, dávající světlo stejné barvy; u motorových kol jest nutný pouze jeden světlomet; u motorových vozidel s největší rychlostí 8 km/h postačí dvě svitidla, nemající účinek světlometný.

(3) Světlomety nebo svítilny musí býti ve stejné výši a ve stejné vzdálenosti od středu vozidla. Spodní hrana zrcadla nesmí býti výše než 1 m, u traktorů, jichž se užívá v polním a lesním hospodářství ne výše než 1·20 m nad jízdní drahou. Světlomety musí býti na vozidlech tak upevněny, aby nemohla nastati nezamýšlená změna v jejich seřízení nebo samovolná taková změna v důsledku namáhání během provozu.

(4) Příkon žárovek v elektrických světlometech nebo svitidlech smí býti při středním provozovacím napětí na patici žárovky nejvýše 35 wattů. Žlábkováním zrcadla světlometů nebo jejich skel musí býti dosaženo rozptýlení světla. Objimky žárovek nesmí býti ve své poloze vzhledem k zrcadlu přestavitelné, nelze-li tyto objimky jakožto součást zařízení zamezujícího oslnění přestaviti se sedadla řidiče.

(5) Světlomety musí za tmy osvětliti jízdní dráhu tak (dálkové světlo), že osvětlení na rovině kolmé k dopadajícímu světlu ve výši 15 cm nad jízdní drahou činí při motorových vozidlech s nejvyšší rychlostí přes 30 km/h ve vzdálenosti 100 m, při ostatních motorových vozidlech ve vzdálenosti 25 m od světlometů nejméně:

0·25 luxu u motorových kol s obsahem válců do 100 ccm,

0·5 luxu u motorových kol s obsahem válců přes 100 ccm,

1·00 luxu u ostatních motorových vozidel.

Zapětí dálkových světel musí naznačovati modře svítící lampička v zorném poli řidiče; u motorových kol a traktorů s nekrytým sedadlem řidiče může zapětí dálkových světel býti naznačeno polohou páčky vypinače.

(6) Světlomety musí býti zařízeny tak, aby mohly býti oba současně a stejnoměrně ztlumeny se sedadla řidiče. Za tlumená světla považuje se takové osvětlení, které ve vzdálenosti 25 m od každého jednotlivého světlometu na rovině kolmé k jízdní dráze je tak rozděleno, jak je zřejmo z připojeného obrazce. Měření jest prováděti, není-li motor v běhu, při plně nabité baterii a při plně zatíženém vozidle; jestliže světelný kužel by byl zatížením vozidla snížen, jest provésti měření při vozidle nezatíženém.

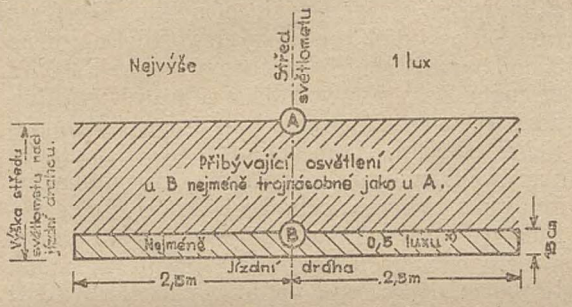

(7) Pozorovací okénka, i barevná, na pouzdrech osvětlovacích zařízení nesmí býti tak umístěna, aby mohla býti zaměňována s ukazovateli směru nebo jinými znameními.

§ 51.

Boční svitidla.

(1) K označení bočních obrysů musí míti motorová vozidla, s výjimkou motorových kol, dvě boční svitidla, svítící dopředu stejně silně světlem bílým nebo slabě žlutým, umístěná ve stejné výši a ve stejné vzdálenosti od středu vozidla, jejichž svítící plochy nejsou vzdáleny od vnějšího obrysu vozidla více než 40 cm. Tato svitidla nesmí oslňovati; příkon každého z nich nesmí býti větší než 10 wattů. O pozorovacích okénkách platí ustanovení § 50, odst. 7. Nejsou-li svítící plochy světlometů vzdáleny více než 40 cm od vnějších obrysů vozidla, mohou býti boční svitidla vestavena do světlometů. Motorová kola s přívěsným vozíkem musí míti jedno boční svitidlo na vnější straně přívěsného vozíku.

(2) U vlaku musí býti boční obrysy vlečného vozu označeny podle odstavce 1 tehdy, jestliže tento přečnívá o více než 40 cm světlomety nebo boční svitidla předního vozidla.

x) Neplatí pro motorová kola o obsahu válců do 100 cm³.

§ 52.

Dodatkové světlomety.

(1) Kromě světlometů předepsaných v § 50 může býti použito k osvětlení jízdní dráhy jednoho nebo dvou dodatkových světlometů (svitidla do mlhy, svitidla do zatáčky, široko zářící světlomety atd.). Dodatkové světlomety nesmí býti umístěny výše nežli světlomety předepsané v § 50; mohou býti zapínány společně s těmito. Jejich příkon smí býti nejvýše u každého 35 wattů a osvětlení každého dodatkového světlometu o sobě smí ve vzdálenosti 25 m kolmo k jízdní dráze ve výši středu (těžiště) jeho svítící plochy a nad touto výší býti nejvýše 1 lux. O měření platí předpis § 50, odst. 6, poslední věty. O barvě dodatkových světlometů platí ustanovení § 50, odst 1, o jejich upevnění poslední věta § 50, odst. 3, o pozorovacích okénkách § 50, odst. 7.

(2) Na hledací světlomet a světlomet pro couvání se předpisy odstavce 1 nevztahují. Hledací světlomet s bílým nebo slabě žlutým světlem jest přípustný; smí se však zapínati současně s koncovým světlem a s osvětlením poznávací značky. Světlomet pro couvání s bílým nebo slabě žlutým světlem je přípustný, jestliže je tak skloněn, že osvětluje jízdní dráhu do dálky nejvýše deseti metrů za vozidlem a jestliže může svítiti jen při zapnuté zpětné rychlosti. Svítilny k osvětlení pracovního nářadí, jehož se užívá za traktory v polním a lesním hospodářství, nepovažují se za světlomety pro couvání.

(3) Světlometů s barevným světlem k označení zvláštních vozidel smí se užívati pouze se svolením ministerstva vnitra.

§ 53.

Koncová znamení a brzdové světlo.

(1) Motorová vozidla musí míti na zádi dvě červená stejně silně svítící koncová světla, umístěná ve stejné výši a ve stejné vzdálenosti od osy symetrie stopy vozidla. Účinná svítící plocha koncového světla smí býti nejvyše 20 cm²; použití spojných čoček nebo zrcadel není přípustné. Koncová světla musí býti ve výši mezi 40 a 125 cm nad jízdní drahou a nejméně o 35 cm níže, než je ukazovatel směru. Jejich vzájemná vzdálenost od sebe musí býti nejméně 110 cm a smí býti nejvýše 170 cm. Vzdálenost od boční hrany vozidla nesmí přesahovati 40 cm. Každé elektrické koncové světlo musí míti vlastní jištěné vedení. Motorová kola bez přívěsného vozíku a motorové vozíky pro nemocné mohou míti pouze

jedno koncové světlo; ostatní předpisy vztahují se na ně obdobně.

(2) Motorová vozidla musí míti jedno nebo dvě brzdová světla, která ukazují dozadu zmírnění rychlosti nebo nastávající zastavení; to neplatí pro takové traktory, užívané v polním a lesním hospodářství, a automobilní pracovní stroje, které nemohou překročiti rychlost 20 km/h, pro motorová kola a vozíky pro nemocné. Brzdová světla musí býti žlutočervená, musí za dne zřetelně svítiti a za tmy musí býti snadno od koncových světel rozeznatelná. Při použití dvou brzdových světel musí tato býti umístěna bezprostředně u světel koncových, jediné brzdové světlo musí býti umístěno u levého koncového světla nebo uprostřed obou koncových světel.

(3) Jsou-li přibrány vlečné vozy, musí koncová a brzdová světla býti umístěna také na konci vlaku, pokud jsou předepsána pro táhnoucí motorové vozidlo. Předpisy odstavců 1 a 2 platí obdobně. Z obou koncových světel musí levé světlo míti světelný zdroj, který je neodvislý od osvětlovacího zařízení trakčního vozu; to se nevztahuje na vlečné vozy s jednou nápravou, je-li jejich celková váha nejvýše 1 t.

(4) Motorová vozidla a vlečné vozy musí míti na zádi mimo koncová světla jedno červené odrazové sklo s účinnou plochou nejméně 20 cm². Odrazové sklo nesmí býti výše než 50 cm nad zemí a ne dále než 40 cm od levé boční hrany vozidla; nesmí býti ničím zakryto ani zašpiněno. Odrazové sklo, osvětlené dopadajícím bílým nebo slabě žlutým světlem 1 luxu, musí zářiti v úhlu do 25° od kolmice jdoucí středem jeho povrchu jasem aspoň 0·05 milihefnerových svíček na cm² a v úhlu 25° do 30° jasem aspoň 0·017 milihefnerových svíček na cm², není-li úhel mezi světelným zdrojem, odrazovým sklem a pozorovatelem větší než 2·5°. Při kolmém dopadu světla na odrazové sklo musí však tento jas činiti aspoň 0·5 milihefnerových svíček na cm², je-li úhel mezi světelným zdrojem, odrazovým sklem a pozorovatelem roveň 0, a aspoň 0·17 milihefnerových svíček na cm², není-li zmíněný úhel větší než 2·5°. Konstrukce, materiál a zpracování odrazového skla a jeho obruba musí býti takové, aby povětrnostní poměry nebo obvyklé namáhání při jízdě nepůsobily na jeho účinek nepříznivě. O zkouškách platí § 22.

§ 54.

Ukazovatel směru.

(1) Motorová vozidla — s výjimkou traktorů s nekrytým sedadlem řidiče, elektrických vozíků a motorových kol — musí míti ukazovatele směru jízdy, které se vysunou jako žlutočerveně svítící ramena po té straně motorového vozidla, na kterou řidič hodlá zabočiti. Ramena ukazovatele směru musí, jsou-li vysunuta, změniti obrys vozidla, a nejsou-li vysunuta, nesmí býti viditelná. Nejsou-li ukazovatele směru jízdy umístěny v zorném úhlu řidiče, musí býti jejich poloha řidiči zřejmě označena.

(2) Ukazovatel směru jest umístiti přibližně v místě, kde řidič nebo jeho spolujezdec mohou dáti znamení rukou; výhled řidiče nesmí jimi býti rušen.

(3) Obrys motorového vozidla změní se ukazovatelem směru dostatečně tehdy, jestliže každé jeho rameno přečnívá nejširší část vozidla, ležící v jeho výši, o délku, která se rovná u osobních motorových vozidel nejméně 8 cm a u ostatních motorových vozidel činí nejméně 8% šířky vozidla v této výši; viditelnost ukazovatelů nesmí býti rušena vyčnívajícími částmi, jako klikami dveří, závěsy dveří, záložními obručemi, upevňovacími šrouby střechy a pod. Jestliže se obrys vozidla ve výši ukazovatelů směru sklopením střechy vozidla nebo jiným způsobem změní, je nutno délku ramena ukazovatele zvětšiti odpovídajícím způsobem. Zařízení, která by bylo lze zaměňovati s ukazovateli, nejsou přípustná. Ukazovatel směru se musí od barvy vozidla zjevně odlišovati; může vykonávati kývavý pohyb a míti přerušované světlo.

§ 55.

Zvukové výstražné přístroje.

(1) Motorová vozidla musí míti zařízení k vydávání zvukové výstrahy, jehož zvuk má upozorniti ohrožené uživatele silnic na blížící se motorové vozidlo, aniž by je polekal a více, než je nevyhnutelno, obtěžoval. Dáti výstražná znamení musí býti možno, i když motor není v běhu.

(2) Zvuková zařízení (ku př. houkačky, trubky) musí vyvozovati zvuk stejné výše (také harmonický akord), prostý vedlejších pazvuků. Síla tónu nesmí ve vzdálenosti 7 m od jeho zdroje přestoupiti na žádném místě 100 fonů. O výběru vhodného místa k měření platí předpisy § 49, odst. 3.

(3) Mimo výstražné přístroje, popsané v odstavci 2, smějí býti na motorových vozidlech i jiné přístroje, jejichž síla tónu může 100 fonů přestoupiti, ale smí se jich užívati jen mimo uzavřené osady; tyto musí, s výjimkou tak zvaných píšťal kompresních a píšťal s přerušovaným tónem, zníti v akordu.

(4) Výstražných zařízení s tóny různé výšky po sobě následujícími lze užívati jen po svolení ministerstva vnitra.

(5) Předpisy odstavce 1 nevztahují se na motorová vozidla se železnými obručemi, mají-li největší rychlost až 8 km/h.

§ 56.

Zařízení umožňující řidiči viděti nazad.

Motorová vozidla, s výjimkou motorových kol a otevřených elektrických vozíků, musí míti jak co do velikosti, tak co do umístění dostačující zrcátko pro pozorování jízdní dráhy nazad.

§ 57.

Počítač kilometrů a měřič rychlosti.

(1) Motorová vozidla smějí míti jen takové počítače kilometrů nebo měřiče rychlosti, jejichž údaje se odchylují:

a) u počítačů kilometrů nejvýše o 2% skutečně projeté dráhy,

b) u měřičů rychlosti v posledních dvou třetinách stupnice nejvýše o 5% skutečné rychlosti vozidla.

(2) Předpisy odstavce 1 se nevztahují na motorová vozidla s pryžovými obručemi, prohlášenými za přípustné v § 36, odst. 3.

§ 58.

Štítky pro označení rychlosti.

Motorová vozidla, která nemají na všech kolech pneumatiky (s výjimkou vozidel hnaných řetězovými pásy, zmíněných v § 36, odst. 5, poslední polovice věty), a rovněž takové vlečné vozy, jakož i vlečné vozy se středním zpomalením menším než 2.5 m/sek² (viz § 41, odst. 6) musí míti na obou stranách kulatý bílý štít průměru 200 mm, který nesmí býti zacloněn. Na tomto štítě musí býti uvedeno, jakou největší rychlostí smí vozidlo jeti (na př.: 25 km). V nápise musí činiti:

	velikost písmen	šířka rysu písmene
u číslic	75 mm	12 mm
u písm. k	35 mm	6 mm
u písm. m	24 mm	5 mm

§ 59.

Tovární štítky na vozidlech.

(1) Všecka motorová vozidla musí míti na strojovém spodku dobře viditelný štítek vyznačující: výrobce, rok výroby a tovární číslo strojového spodku, vlastní váhu a přípustnou celkovou váhu vozidla, u nákladních automobilů a autobusů též únosnost a u motorů spalovacích obsah válců motoru; u motorových vozidel, s výjimkou motorových kol, musí býti udány i přípustné tlaky náprav.

(2) Na motoru a na strojovém spodku musí býti tovární číslo dobře znatelné, a to buď vyraženo nebo vyznačeno na přinýtovaném — nikoliv přišroubovaném — štítku.

§ 60.

Úřední poznávací značky motorových vozidel.

(1) Poznávací značky musí míti černé písmeny na bílém podkladě. Písmeny a číslice mohou býti vyvýšené. Značky nesmí zrcadliti. Tvar a velikost značek musí býti provedeny podle vzoru obsaženého v příloze I.

(2) Poznávací značka budiž umístěna na předku a na zadku motorového vozidla, na jeho stěně nebo na tabulkách, které jsou s vozidlem pevně spojeny. Na šikmých stěnách automobilu mohou býti na místo každé přední a zadní značky umístěny po obou stranách na každém konci vozidla dvě poznávací značky. Zadní poznávací značka smí býti skloněna až do 30 stupňů směrem dopředu. Spodní hrana přední poznávací značky nesmí býti méně než 20 cm, zadní poznávací značky méně než 30 cm nad jízdní drahou; poznávací značky nesmí zmenšovati předepsanou světlou výšku vozidla. Horní hrana zadní poznávací značky nesmí býti výše než 125 cm nad jízdní drahou. Poznávací značky musí býti stále čitelny zepředu i zezadu vozidla v mezích úhlu 60° s obou stran podélné osy vozidla.

(3) Zadní poznávací značky musí míti za tmy takové osvětlení, které umožní normálnímu oku v zorném úhlu asi 90° zřetelně viděti značku na vzdálenost nejméně 20 m, jestliže písmena jsou vysoká 75 mm, a na vzdálenost nejméně 12 m, jsou-li písmena vysoká 45 mm. Osvětlení může se díti světlem dopadajícím nebo světlem prosvětlujícím. Z osvětlovacího zařízení nesmí světelné paprsky vystupovati bezprostředně nahoru. Zařízení umožňující vypnutí osvětlení z vnitřku vozu jsou přípustná jen tehdy, jestliže všecky zdroje světla, které mohou vrhati světlo kupředu na jízdní dráhu, vypnou se současně s osvětlením poznávací značky nebo s tímto osvětlením zároveň zhasnou. Řidič vozidla má poznávací značku udržovati během jízdy dobře čitelnou.

(4) Při jízdě s vlečnými vozy musí na zádi posledního vlečného vozu býti stejná pozná-

vací značka jako na motorovém vozidle. O umístění, upevnění a osvětlení zadní poznávací značky platí předpisy odstavců 2 a 3, avšak umístění výměnných tabulek s poznávacími značkami je dovoleno.

(5) Motorová kola musí míti přední poznávací značku ve směru jízdy na obou stranách tabulky; tato může býti přizpůsobena zakřivení blatníků; její přední hrany buďtež zaobleny.

(6) Mimo úřední poznávací značku může býti na vozidle i značka státní příslušnosti „D“ podle předpisů nařízení o mezinárodní dopravě; za tmy nebo silné mlhy musí býti při jízdách do ciziny osvětlena. Užívání značek, které by mohly býti zaměňovány s úřední poznávací značkou, není dovoleno.

§ 61.

Označení o připuštění a tovární štítky na vlečných vozech.

Vlečné vozy musí míti na přední pravé stěně štítek velikosti 74×148 mm, obsahující mimo označení o připuštění (srov. § 23) též údaje podle připojeného vzoru.

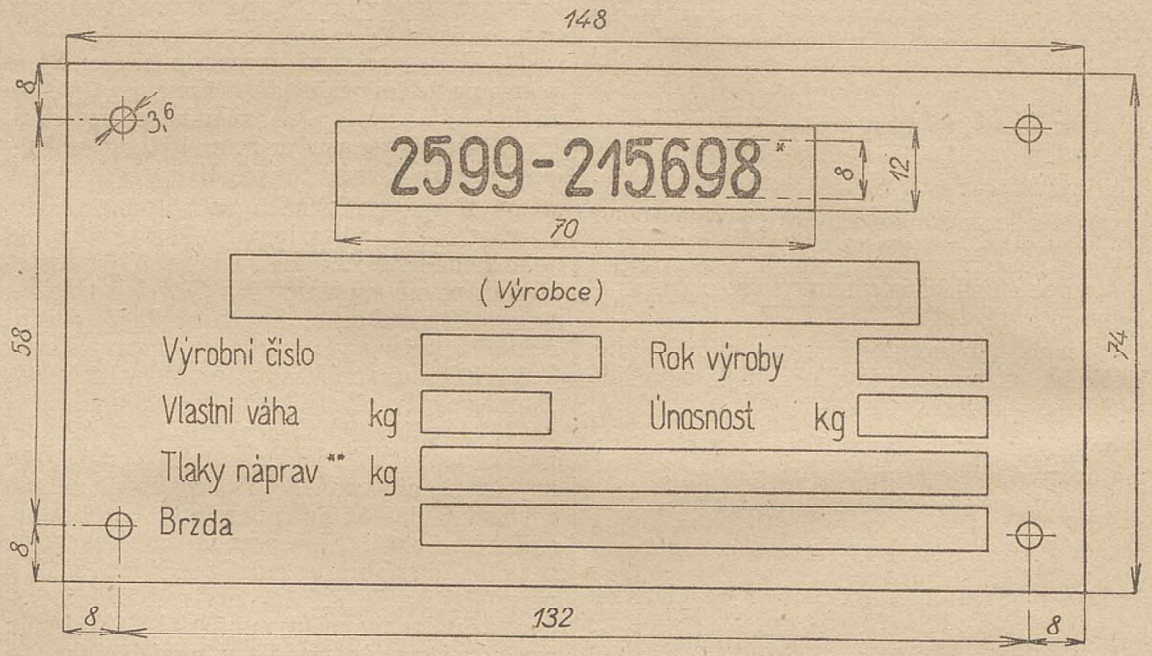

Míry v milimetrech.

§ 62.

Zvláštní předpisy o motorových vozidlech hnaných elektřinou.

Zvláštní předpisy o motorových vozidlech, hnaných elektřinou, budou stanoveny zvláštním vládním nařízením.

3. Ostatní silniční vozidla.

§ 63.

Použití předpisů pro motorová vozidla a jiných nařízení.

(1) Předpisy o mírách, tlaku náprav, rozvoru náprav a obručích motorových vozidel a vlečných vozů (§ 32, odst. 1, 2, odst. 3, věta 1 a odst. 4, §§ 34, 35 a § 36, odst. 1) platí obdobně též pro jiná silniční vozidla. Pro přezkoušení tlaků náprav platí § 34, odst. 3, s výjimkou, že zajížďka k váze nesmí býti větší než 2 km, místo 6 km.

(2) Mimo předpisy tohoto nařízení platí pro výstroj vozidel, zvláště pro výstražná zařízení, označení vozidel, odrazová skla a koncová světla, jakož i pro osvětlení vozidel dopravní řád silniční a pro pouliční dráhy předpisy vydané o stavbě a provozu pouličních drah.

§ 64.

Řídicí zařízení a potahy.

(1) Vozidla musí býti snadno řiditelná.

(2) Zapřahání dvouspřežných vozidel, která mají jenom jednu oj ve středu vozidla, pouze

*) Připouštěcí značka.

**) Ve sledu os od přední k zadní, jestliže osové tlaky nejsou u všech os stejné.

jedním tažným zvířetem není dovoleno, jestliže není zaručeno jisté a rychlé působení vozky na řízení povozu; toho může býti docíleno zapřažením do chomoutu nebo postrojem s podocasníkem, zadním řemením, napnutím naojného řetězu nebo podobnými prostředky. Nepřípustné je zapřažení na koncích obou rozporek vahadla, nebo dokonce na jedné rozporce vahadla, když toto není řetězem nebo podobným prostředkem pevně zajištěno.

§ 65.

Brzdy.

(1) Všechna vozidla musí míti dostatečně vyhovující brzdu, kterou lze za jízdy snadno obsloužiti a jejíž působení je dostatečné, aniž poškozuje jízdní dráhu. Jízdní kola musí míti dvě na sobě nezávislé brzdy. U ručních vozíků a saní, jakož i u polních a lesních hospodářských pracovních strojů, které pracují pouze během jízdy (pluhy, řádkovací stroje, žací stroje), není brzda nutná.

(2) Vyhovující brzdou jest každé na vozidle pevně upevněné zařízení, které rychlost vozidla zmírní a docílí jeho zastavení. U vozů potahových stačí zezadu obsluhovatelná brzda zadních kol (vřetenová brzda).

(3) Brzdicích dřev, brzdicích botek a řetězů smí býti použito jen jako pomocných prostředků a jen tehdy, jestliže vozidlo obyčejnou brzdou není možno dostatečně zabrzditi.

§ 66.

Zpětné zrcátko.

Nákladní vozidla musí míti zrcátko k pozorování jízdní dráhy za vozidlem. To neplatí, není-li z technických důvodů možno zrcátko účelně na vozidle umístiti, a pro polní a lesní hospodářské stroje.

§ 67.

Osvětlení jízdních kol.

(1) Osvětlení jízdní dráhy vpřed musí býti bílé nebo slabě žluté. Světlo musí býti na 300 m viditelné; nesmí oslňovati. Světelný kužel musí býti nejméně tak skloněn, že jeho střed v pětimetrové vzdálenosti od svitidla jest jenom v polovině výšky, v jaké ze svitidla vychází. Svitidla musí býti na jízdním kole tak upevněna, že jejich sklon se během jízdy nemůže změniti.

(2) Při elektrickém osvětlení kola musí napětí i příkon žárovek souhlasiti s napětím a světelným příkonem osvětlovacího stroje. Na stroji i žárovce musí býti označeny napětí a proud. Příkon žárovek a výkon světelného zdroje při rychlosti jízdního kola 15 km za hodinu nesmí přesahovati 3 watty. Žárovky musí býti mdlé.

(3) Elektrická svitidla pro jízdní kola musí býti zhotovena v úředně schváleném provedení. Na svitidlech musí býti uvedena úřední zkušební značka.

(4) Zkoušení svitidel pro jízdní kola přísluší zkušebně, kterou tím pověří ministerstvo veřejných prací. Výrobce (při výrobě zahraniční zástupce, oprávněný k výhradnému prodeji v Protektorátě Čechy a Morava) předloží zkoušený vzorek v pěti exemplářích s opisem výrobních výkresů. Vyhovuje-li vzorek předpisům, opatří se dva exempláře zkušební značkou; tato jest oválná a nese označení iniciál zkušebny a číslo záznamu v seznamu zkoušek. Jedno osvědčení o úředním schválení a jeden vzorek, opatřený značkou, se spojí a odešlou výrobci (zástupci); druhý vzorek, opatřený značkou, a opis osvědčení zůstanou ve zkušebně. Náklady za zkoušky platí žadatel. Osvědčení opravňuje majitele po dobu trvání povolení potvrzovati na svitidlech jízdních kol připojením úředně schválené zkušební značky, že souhlasí se schváleným vzorkem, a uváděti svitidla do provozu.

(5) Práva majitele, zakládající se na schválení vzorků, končí po třech letech; doba platnosti může býti prodloužena. Zjistí-li se, že majitel je nespolehlivý, může býti oprávnění odebráno a udělení nového zmocnění odepřeno. V tomto případě jest osvědčení se vzorkem odevzdati, po případě odebrati. Zkušebna může vždy výrobci (nebo zástupci) bezplatně odebrati z běžné výroby nebo ze skladu vzorky ke zkušebním účelům.

IV. Malá motorová kola.

§ 67a.

(1) Malými motorovými koly ve smyslu § 27 vládního nařízení ze dne 27. září 1939, č. 241 Sb., o jízdě motorovými vozidly, jsou motorová kola (také s přívěsným vozíkem) o obsahu válců do 250 cm³.

(2) Pro řidiče malých motorových kol platí obdobně §§ 5 a 22 vládního nařízení o jízdě motorovými vozidly.

C. ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 68.

Příslušnost.

(1) Jako správní úřady podle tohoto nařízení jsou věcně příslušné okresní a státní policejní úřady.

(2) O místní příslušnosti úřadů a o řízení platí obecné předpisy. Žádosti mohou býti se souhlasem místně příslušného úřadu projednány a rozhodnuty jiným úřadem stejné stolice. Vyžaduje-li bezpečnost dopravy okamžitého zákroku, může na místě místně příslušného úřadu každý úřad stejné stolice učiniti předběžně opatření podle tohoto nařízení.

(3) V případech § 19, odst. 2, věty druhé, §§ 23 a 24, § 25, odst. 1, § 26 a § 27, odst. 1 (pokud jde o změny údajů v jízdním průkaze motorového vozidla nebo vlečného vozu) a odst. 2 a § 29 nastupuje u motorových vozidel Protektorátní pošty Čech a Moravy a Protektorátních drah Čech a Moravy na místo správního úřadu ministerstvo dopravy nebo orgán jím zmocněný.

(4) Ve věcech upravených tímto nařízením, kde je dána příslušnost politických úřadů nebo ministerstev, nastupuje — není-li v nařízení výslovně jinak stanoveno nebo nevyplývá-li z povahy věci příslušnost jiného ministerstva — jako nejvyšší úřad dozorčí, po případě jako úřad příslušný podle povahy věci k jiné činnosti administrativní nebo přípravné činnosti normotvorné:

a) ministerstvo vnitra v případech §§ 1 až 10, §§ 12 a 13, § 14, věty čtvrté, § 15, § 17, věty druhé (pokud jde o odstranění razítka z poznávací značky), §§ 23 až 28, § 31, odst. 1, věty prvé, § 52, odst. 3, § 55, odst. 4, §§ 60 a 61, § 68, odst. 1 a 2, § 71 a § 72, odst. 4 a 6, a to v případech § 5, § 12, odst. 2, § 60, odst. 1 až 5 a § 61 v dohodě s ministerstvem veřejných prací,

b) ministerstvo veřejných prací v ostatních případech, a to v případech § 18, odst. 1 (pokud jde o poznávací a připouštěcí značky), § 31, odst. 1, věty druhé a § 44, odst. 1, poslední věty v dohodě s ministerstvem vnitra.

(5) V případech § 69, § 70, odst. 2 a § 72, odst. 3 je dána společná příslušnost ministerstva vnitra a veřejných prací.

§ 69.

Rozsah platnosti.

Toto nařízení platí pro veškerou silniční dopravu, pokud pro dopravu na dálnicích nebo pro jednotlivé druhy dopravy, zejména pro dopravu na kolejnicích, neplatí zvláštní právo. Obsahuje spolu s dopravním řádem silničním výlučnou úpravu silniční dopravy.

§ 70.

Výjimky.

(1) Výjimky z předpisů §§ 32 až 36, také ve spojení s § 63, a z §§ 52 a 65 mohou povoliti zemské úřady, výjimky z ostatních předpisů tohoto nařízení příslušné ministerstvo (§ 68, odst. 4). Před povolením výjimky z ustanovení §§ 32, 34 až 36 a výjimky z § 65 jest slyšeti, je-li toho třeba, správy silnice.

(2) Branná moc, policie, vládní vojsko, bezpečnostní orgány Protektorátu, hasičstvo, orgány dozorčí služby na hranicích, jakož i pohotovostní oddíly SS a strážní sbory SS jsou vyňaty z předpisů tohoto nařízení, pokud toho vyžaduje plnění jejich výsostných úkolů.

§ 71.

Trestní ustanovení.

Nejde-li o čin trestný podle vl. nař. č. 241/1939 Sb. o jízdě motorovými vozidly, nebo o čin trestný soudně podle jiných předpisů, trestá přestupky tohoto nařízení a předpisů podle něho vydaných okresní (státní policejní) úřad pokutou do 5000 K nebo vězením do 14 dnů. Pro případ nedobytnosti pokuty uloží se zároveň náhradní trest vězení podle míry zavinění v mezích sazby trestu na svobodě.

§ 72.

Nabytí účinnosti a přechodná ustanovení.

(1) Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1939.

(2) § 22 a §§ 32 až 67a nabudou účinnosti teprve, až to bude oznámeno zvláštním vládním nařízením. Až do nabytí účinnosti ustanovení obsažených v §§ 32 až 67 lze používati těchto předpisů nebo předpisů starých.

(3) Ustanovení o připouštěcím řízení pro motorová vozidla a vlečné vozy budou uvedena v účinnost zvláštním vládním nařízením.

(4) Povolení říditi motorové vozidlo, vydaná před účinností tohoto nařízení podle dosavadních předpisů, podrží až na další svoji platnost.

(5) Rovněž zůstávají dále v platnosti úřední schválení motorových vozidel nebo jejich typů,

jež byla udělena před účinností tohoto nařízení podle dosavadních předpisů; na základě těchto schválení mohou však býti vydávána typová osvědčení motorového vozidla podle tohoto nařízení pouze do 1. ledna 1944.

(6) K řízení motorových vozidel, pro něž podle dosavadních předpisů nebylo třeba řidičského povolení, nebude takové povolení požadováno do 1. července 1940. Pro řízení jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 litru a motorových vozíků pro invalidy platí předpisy § 7 teprve od 1. října 1941; do té doby platí o nejnižším věku řidičů těchto vozidel ustanovení § 16, odst. 1 vládního nařízení ze dne 19. října 1935, č. 203 Sb. z. a n., kterým se provádí zákon ze dne 26. března 1935, č. 81 Sb. z. a n., o jízdě motorovými vozidly.

(7) Dnem účinnosti tohoto nařízení (odstavce 1 až 3) pozbudou účinnosti všechny předpisy o věcech jím upravených. Zejména pozbudou účinnosti:

a) § 2 (s výjimkou ustanovení o vynětí trolleyových vozidel z platnosti zákona), §§ 3, 4, § 5, odst. 2 a 3, §§ 6 až 11, § 12, odst. 1, 2, 3, 5 a 6, §§ 13, 14, § 15, odst. 1, 3 a 4, §§ 16 až 19, § 38, odst. 1, 7 a 8, § 39, odst. 1, 2 a 4, § 41, odst. 1 (s výjimkou ustanovení o povinnosti řidiče motorového vozidla míti u sebe doklady uvedené v § 61) a §§ 43 a 44 zák. č. 81/1935 Sb. z. a n. ve znění pozdějších předpisů;

b) §§ 2 až 78, 81 až 88, 111, 115 a 116 vl. nař. č. 203/1935 Sb. z. a n.;

c) § 5 a § 7, č. 1 až 3 a č. 5 vyhlášky ze dne 21. června 1886, č. 54 čes. z. z., kterou byl prohlášen prozatímní řád silniční policie, platný pro říšské silnice v království Českém, ve znění vyhlášek ze dne 27. ledna 1892, č. 7 čes. z. z., a ze dne 5. října 1898, č. 64 čes. z. z.,

§§ 7 a 17 vyhlášky ze dne 4. března 1892, č. 29 mor. z. z., kterou byl prohlášen řád policie silniční, platný pro říšské silnice v markrabství Moravském, ve znění vyhlášky ze dne 5. listopadu 1892, č. 83 z. z., o jízdě na velocipedu (kole),

§§ 5 a 7 zákona ze dne 15. června 1866, č. 47 čes. z. z., jímž byl vydán řád policie silniční, platný pro království České kromě hlavního města Prahy, ve znění zákona ze dne 9. prosince 1869, č. 143 čes. z. z., zákona ze dne 18. června 1876, č. 63 čes. z. z., a zákona ze dne 12. ledna 1891, č. 7 čes. z. z.,

§§ 12, 13 a 14 zákona ze dne 31. prosince 1874, č. 5/1875 mor. z. z., kterým byl vydán řád policie silniční pro veřejné nestátní silnice markrabství Moravského s vyloučením obou hlavních měst Brna a Olomouce, ve znění zákona ze dne 5. června 1892, č. 53 mor. z. z., o jízdě na velocipedech, a zákona ze dne 3. srpna 1908, č. 67 mor. z. z.,

§§ 19, 21 a 22 zákona ze dne 1. ledna 1878, č. 5 slez. z. z., kterým byl vydán řád policie silniční pro veřejné silnice nestátní ve Slezsku.

§ 73.

Provedení.

Toto nařízení provedou ministři veřejných prací a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Hácha v. r.

Ing. Eliáš v. r.

Ježek v. r. Dr. Šádek v. r.
Dr. Kalfus v. r. Dr. Havelka v. r.
Dr. Kapras v. r. Čipera v. r.
Dr. Krejčí v. r. Dr. Feierabend v. r.

Dr. Klumpar v. r.

Příloha 1.

Vzor.

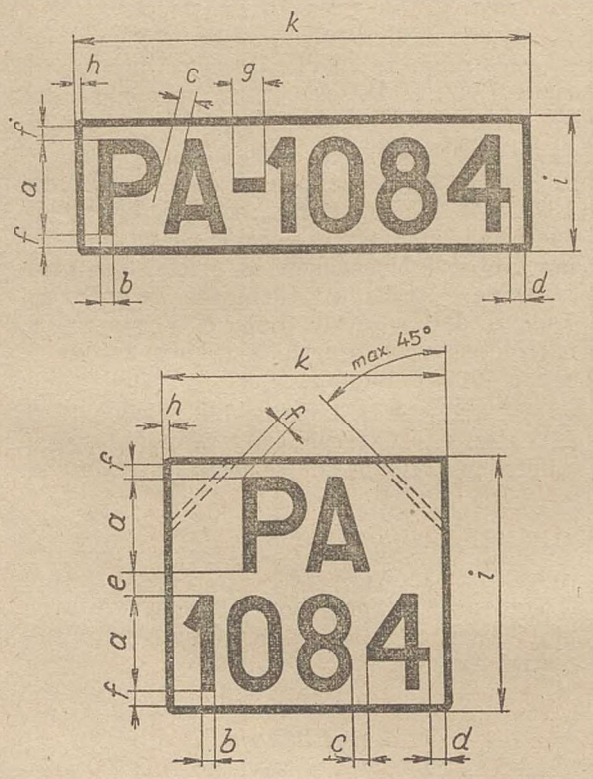

I II III IV V

A B C D E H K L M N O

P R S T U W X Y Z

a b d h l o r t

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Rohy poznávací značky mohou býti zaokrouhleny v poloměru do 30 milimetrů. U dvouřádkových značek mohou býti vrchní rohy sraženy v úhlu 45 stupňů. Vyvstávající písmena a čísla nesmí přesahovati více než tři milimetry základní plochu.

Tabulky mohou býti součástmi svítilen; v tomto případě mohou býti značky při osvětlování také ve světlém písmu na tmavém podkladu.

Rozměry značek.

Druh motorového vozidla	a	b	c	d	e	f	g	h	i		k	
	Výška písma	Tloušťka písma	Vodorovná vzdálenost mezi písmeny nebo číslicemi [1])	Vodorovná vzdálenost písma od černého okraje [2]) nejméně	Svislá vzdálenost mezi písmeny nebo číslicemi	Svislá vzdálenost písma od černého okraje	Délka rozdělovací čárky	Šířka černého okraje	Výška značky včetně černého okraje		Největší přípustná šířka značky včetně černého okraje	
									jednořádkové	dvouřádkové	jednořádkové	dvouřádkové
	mm	mm	mm	mm	mm	mm	mm	mm	mm	mm	mm	mm
a) motorová kola a tažná vozidla, jichž se užívá v polním a lesním hospodářství . .	45	7	5 až 20	6	10	6	14	4	65	120	320	200
b) ostatní motorová vozidla . . .	75	12	8 až 25	8	15	8	25	4½	100	190	490	320

[1]) Vzdálenost mezi písmeny a číslicemi nemusí býti stejná; šesticiferná čísla se rozdělí ve dvě od sebe oddělené skupiny po třech číslicích.

[2]) Vodorovná vzdálenost písma od černého okraje musí býti na obou stranách stejná.

Tiskárna Protektorátu Čechy a Morava v Praze. — Dohlédací poštovní úřad Praha 25. 126